

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

v2.lidercfeny.hu

V. évfolyam, 12. szám, 2011. december

A VI. Lidércfény Pályázat győztes pályaművei

Ehavi számunk alkotói:
Stiga, Nibela, Ebenezer Holt,
Alyr, Craz, Zeik Zamek,
Anthony Norton, Jimmy Cartwright

Tartalom

KÖZLEMÉNY

A Lidércfény AKF jövőjéről /Jimmy Cartwright/ 3.

EREDMÉNYHIRDETÉS

A VI. Lidércfény Pályázat eredményhirdetése 3.

KOMOLY KATEGÓRIA GYŐZTESEI

A jövő ára /Stiga/ 4.

A tudás bűn /Nibela/ 6.

A köd átka /Ebenezzer Holt/ 8.

HUMOROS KATEGÓRIA GYŐZTESEI

Fordított Űrodüsszeia /Alyr/ 10.

Fogadó és csempészanya a Sánta barlangi medvéhez /Craz/ 11.

Zonk meséje /Zeik Zamek/ 13.

KÜLÖNDÍJAS

A kísérlet /Anthony Norton/ 15.

ELŐZMÉNY

Teremtsünk embert a magunk képére /Nibela/ 18.

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
V. évfolyam. 12. szám, 2011. december
Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító:

Montázs netes képekből - Jimmy

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt
Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)
Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatárs: Bognár Attila

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • v2.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
 6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Mytheronból szeretettel

Irzut Kemal Jaakhreddi, kathír herceg sok mindent megélt már. Harcolt Mish ostrománál a mishrének boszorkánykirálynője ellen, aztán a kán halálát követően száműzték őt, évekig kalandozott, míg végül keleten talált új hivatást a démonok irtására esküdött Nezuvián lovagok között. Kitanulta a szakmát, a kínzás és kegyetlenkedés legművészeibb fázisait, gyarapította vagyonát és kiélhette legaltantasabb ösztöneit is.

Am azzal ő maga is tisztában volt, hogy mindezt nem művelheti a végtelenségig. Előbb-utóbb akad valaki, akinek szemét szúr... vagy aki az ő szemét akarja kiszűrni.

És bekövetkezett...

Valaki, valami titokzatos személy megrendelt számára egy halálos álmat az egyik legerősebb mytheroni egyháznál, egy gyilkos álmat, mely arra hivatott, hogy megpecsételje sorsát. Mely elől nem lehet kitérni, mely valóságosabb és szörnyűsegebb bármely ébrenlétnél.

Eric Muldoom és John Caldwell közös kisregénye mellett tucatnyi remek írás várja az olvasót, hogy kalandra ragadja ebben a világfüggetlen, érdekes antológiában.

Szerinted milyen lesz a világ 2200-ban?

Sci-fi pályázat

Te elképzelted már, hogy milyen lesz az emberiség jövője? Repülő autókkal fogunk járni? Egymás gondolataiban fogunk olvasni? Esetleg teljesen megszűnnek az emberi kapcsolatok? Te milyennek képzeled a világot 2200-ban?

A Hihetetlen Magazin és a Herald People digitális kiadványmegosztó portál sci-fi pályázatot hirdet, ahol két kategóriában fejtheted ki, hogy te milyennek képzeled el a világot 2200-ban. Ha úgy érzed, hogy írói vénával vagy megáldva, elképzeléseidet novella formájában küldheted el nekik, de ha tárgyyszerűen, egy tanulmány keretében osztanád meg velük gondolataidat, arra is van lehetőség.

Küldd el, hogy Te milyennek képzeled a világot 2200-ban!

Ha elkészültél novelláddal vagy tanulmányoddal, regisztrálj a www.heraldpeople.com weboldalon és töltsd fel PDF-é alakított művedet a sci-fi pályázat Novella vagy Tanulmány kategória alá.

A pályázati írások e-mailben a palyazat@heraldpeople.com címre is beküldhetőek world (doc, docx) formátumban.

Pályázati feltételek:

A novellát A4-es oldalméretű PDF-ben töltsétek fel a Herald People oldalára! A művek maximum 20 000 karaktert tartalmazhatnak (szóközökkel együtt). Csak új, máshol eddig nem publikált műveket tudnak elfogadni! Csak novellákat és tanulmányokat fogadnak el, regényrészleteket és verseket nem!

Zsűri:

Sziúcs Róbert, a Hihetetlen Magazin főszerkesztője

Nemere István író, műfordító

Jóó László, a Herald People portál tulajdonosa

Díjak:

I. Díj: 15 000 Ft + 1 éves Hihetetlen Magazin előfizetés

II. Díj: 10 000 Ft + 1 éves Hihetetlen Magazin előfizetés

III. Díj: 5 000 Ft + 1 éves Hihetetlen Magazin előfizetés

4-10. helyezések: 7 db Däniken DVD, 7 db Alexsys zenei CD és 7 db könyvvásárlási utalvány összesen 10 000 forint értékben.

1., 2., 3. helyezet valamint a különdíjas pályázók külön nyereménye egy Nemere István által dedikált könyv

A díjakat a Hihetetlen Magazin és a Jövővilág Alapítvány biztosítja. A legjobb TANULMÁNYOKAT leközzlik a Hihetetlen Magazinban. (Novellák megjelentetésére jelenleg nincs lehetőség a kiadványban.)

Küöldíj:

A Herald People a pályázók között különdíjat is kiosorol.

A különdíjat az a pályamű nyeri meg, ami az olvasók között a legnépszerűbb volt, ami a legtöbb Herald lájkot gyűjtötte be a pályázat eredményhirdetéséig.

A Küöldíj egy 5000 forint értékű Alexandra könyvvásárlási utalvány és egy dedikált Nemere István könyv.

A különdíj sorsolásánál nem a Facebook-os lájkok az érvényesek, hanem a Herald People weboldalon található „Tetszik” gombok (zöld kéz) által gyűjtött lájkok!

Beérkezési határidő: 2012. 03. 31.

További információ: heraldpeople.com

A Lidércfény AKF jövőjéről

Mélyen tisztelt olvasóink, kedves alkotóink!

Bizonyos külső tényezők miatt komoly fordulóponthoz érkezett az AKF, ám sajnos a dolgok nem a kellő, jó irányba haladnak. Valószínűleg mindannyian hallottatok arról, hogy jövőre (vagyis 2012-ben) milyen gazdasági, pénzügyi változások várhatók Magyarországon. Természetesen a szerkesztőség tagjainak erről megvan a saját, külön bejáratú véleménye, de a lényegi kérdés most az volt, hogy a tervezett változások miatt hogyan alakítjuk folyóiratunk további sorsát.

Nem egyszerű döntés ez, hiszen 5 évig különösebb probléma nélkül tudtuk hónapról-hónapra, üzembiztosan, nyomtatásban is elkészíteni az AKF-et. Most azonban olyan komoly, némely esetben drasztikus áremelésekkel kell számolnunk ezen a fronton, amit a többi hasonlóval összevetve már sajnos nem bír el a családi kassza. Jelen értesítéseink szerint csak a papíráratát 15%-kal növelik, s a nyomdaköltség (többek között az energiaárak, benzin/gázolaj árának, nyomdaipari kellekek árának növekedése miatt) várhatóan összességében 40-45%-kal emelkedik.

Emiatt sajnos kénytelenek voltunk meghozni azt a döntést, hogy januártól elállunk a nyomtatott változat készítésétől, terjesztésétől. Természetesen amennyiben valaki továbbra is igényt tart nyomtatott változatra, az önköltségi áron hozzájárthat, akárcsak eddig. Mivel sajnos pontos árakat még nem lehet tudni, ezért még mi sem tudjuk megmondani, mennyibe is fog majd ez fájni példányonként. (Nyilván az ár az adott szám terjedelmétől is függ.)

Ami biztos, nekünk, szerkesztőknek határozottan fáj ez a döntés. Azonban, hogy mégis legyen valami előrelépés, több dolog is eszünkbe jutott.

Elsőnek mindjárt az, hogy a digitális formátum adta lehetőségek okán nem lesz több terjedelmi korlát, így az

esetleg hosszabbra sikerült novellák, esszék, ismertetőik egy az egyben beférnek, s nem kell izgulni a főhősért a folytatásig. Lehetnek végre állandó, hónapról-hónapra kijövő rovataink (pl.: zenerovat, filmrovat, jegyzet, történelem, stb.), amelyek sokszor azért maradtak ki, hogy a novelláknak, verseknek legyen hely.

Digitális terjesztésben is tovább kívánunk lépni, s az eddigi havi Iwiw és Facebook „kampányok” mellett több más helyen is elérhetővé kívánjuk tenni a folyóiratot. (Terveink szerint több e-könyv kiadónál, illetve a modern technológiát igénybe véve – és nem utolsósorban a komoly közösség okán – az iTunes-on is, a Free Books szekcióban.) Kedvezni szeretnénk továbbá az e-könyv olvasóval rendelkezőknek is, így a PDF mellett egyéb formátumokban is tervezzük elkészíteni (DRM mentesen). Mindezt természetesen továbbra is ingyen, ezzel is támogatva az amatőr kulturális életet.

Persze összességében mondhatnánk azt is, hogy a költséghatékonyság elve mellett a környezettudatosságra is figyelmet fordítunk, s ezért szüntettük be a nyomtatott változatot. :)

Nyilván több más dolog is megfordult a fejünkben ezzel kapcsolatban (pl. egy alapítvány létrehozása, aminek az AKF a saját, belső terjesztésű kiadványa lenne; tematikus antológiák), de ezek az ötletek megint csak igényelnek „némi” anyagi befektetést, meg valamivel több időt és energiát, amelyeknek szintén híján vagyunk sajnos. Persze, ha fejbe kólint a szerencse, és nyerünk a lottón (amihez ugyan venni kellene legalább egy nyamvadt szelvényt), vagy valaki hozzánk vág pár tíz-, százmilliót, akkor természetesen megváltoznak majd a dolgok, és sok-sok ötletünket válthatjuk valóra, ám lássuk be, erre igen csekély az esély, így sajnos marad a rideg valóság.

Jimmy Cartwright, főszerkesztő

A VI Lidércfény Pályázat eredményhirdetése

2011 augusztusában írtuk ki a VI. Lidércfény pályázatot, melyben arra voltunk kíváncsiak, hogy hogyan látjátok a távoli múltban élt őseink hétköznapjait. A pályázatra a novemberi határidőig 34 alkotótól 37 pályamű érkezett be humoros illetve komoly kategóriában.

Először is lássuk a helyezetteket, gondolom, ez érdekel legjobban mindenkit :-)

A VI. Lidércfény Pályázat, avagy „Barlangi medvék, sámánok és hideg sör” komoly kategóriájának győztesei:

I. helyezett: **Stiga** – *A jövő ára*

II. helyezett: **Nibela** – *A tudás bűn*

III. helyezett: **Ebenezer Holt** – *A kód átka*

A VI. Lidércfény Pályázat, avagy „Barlangi medvék, sámánok és hideg sör” humoros kategóriájának győztesei:

I. helyezett: **Alyr** – *Fordított Űrodüsszeia*

II. helyezett: **Craz** – *Fogadó és csempészanya a Sánta barlangi medvéhez*

III. helyezett: **Zeik Zamek** – *Zonk meséje*

A legihlettebb alkotó címet és az ezzel járó oklevelet a három komoly novellát beküldő (és egyébként a dobogóról kevéssel lemaradó) **Anthony Nortonnak** ítélte a zsűri.

Nem volt egyszerű a döntés a helyezetteket illetően. A háromfős zsűri tagjai nem teljesen értettek egyet a legjobb művekkel kapcsolatban, de végül – némi kőbaltasuhogatást és szakácadobálást követően – megegyezésre jutottunk. Voltak olyan művek, amelyek sajnos lemaradtak a dobogóról, pedig színvonaluk alapján megérdemelték volna – viszont a három kiosztható hely számát nem bővíthettük négyre vagy ötre.

Gratulálunk a győzteseknek! Nyereményeiket belátható időn belül elkészítjük, és elpostázzuk részükre. (Lévéen év vége van, ez egy január közepi időpontra várható, és még nem is kalkuláltuk bele a Magyar Királyi Posta szolgáltatásainak színvonalát.)

A pályázókat kérjük, hogy – ha van kedvük hozzá – műveiket regisztráció után legyenek szívesek feltölteni a Lidércfény oldalára, hogy a zsűritagokon kívül a közönség is elolvashassa alkotásukat.

A jövő ára

A kora nyári tiszta égbolton csillagok milliói ragyogtak, a hajnal sötéttségét csak a csendesen pattogó tűz meleg fénye oszlatta el valamelyest.

A lángokat egy fáradt, koszos arcú ember vigyázta, aki félelemmel vegyes izgatottsággal próbált ébren maradni ezen a késői, fekete órán. Izgatott volt az előttük álló vadászat miatt, amely ki tudja, milyen zsákmánnyal kecsegtet, és félt, mert ha elalszik, a sámánjuk kíméletlenül megbünteti. Hosszú, rőt színű haja vastag csimbókokban tekergett a hátára terített szőrmés bőrön, barna szeme tompán csillogott, ahogy a meleg fényt visszatükrözte. Arcára mély, portól sötét barázdákat véselt az idő. Vékony, szikáran izmos lábai mellett hosszú bot hevert, melynek végére hegyesre pattintott követ erősítettek. Ez a lándzsa volt egyedüli fegyvere.

Miközben a sárga lángú, varázssal teli tűzbe bámult, csendesen megérkezett a klán többi tagja is. Volt, aki leült, leheveredett mellé, mások – a nagy harcosaik – már teljes készültségben várták a varázslót. Mindenki hasonlóan érzett: tudták, hogy milyen fontos a feladatuk, hogy nagyrészt tőlük függ a családjuk további sorsa. Egy sikeres, bőséges vadászat után jó ideig nem kellene éhségtől, nélkülözéstől tartaniuk. Jólakathatnák végre gyerekeiket, asszonyaikat, melegedhetnének az állatok lenyűzött bőre alatt. Az életük egyszerűbbé válna egy időre.

Pár hosszú, mélységesen néma perc után megérkezett a tűzhez a törzsfőnök és a sámán. A két ember nem is lehetett volna élesebb ellentéte egymásnak. Az egyik magas volt, testét izmosra edzette a sok vadászat, a véget nem érő vándorlás; keze megkérgesedett a létfenntartásért vívott harc során; mélyen ülő, naposég-kék szemeiben elszántság csillogott.

A másik alacsony, vékony testalkatú volt; fehér bőre szinte szikrázott a narancsos fényben; ujjai hőtisztaságúak, hisz sosem kellett fegyverhez, munkához nyúlnia; rövidre nyírt haja és sima arca mágiával átítatott festékekkel színezett; barna tekintete mindentudó. Pillantását végigfuttatta a harcosokon, jellegzetes, sötét arcvonásaikon kutatta az érzelmeket, aztán a lángoló farakáshoz lépett.

A férfiak távolabb húzódtak a meleget adó tűztől, néhányan megborzongtak az éjszaka kellemetlen, hűvös érintésétől, és hallgatagon várták a szertartás kezdetét.

Egy fiatal, pelyhes állú gyermek lépett a sámán mellé, kezei között fakéregből és óriási szarvas bőréből készült dobot tartott. Letette a hangszert a mágikus körön kívülre, majd hozzáértő türelemmel kezdte adogatni az erős illatú fűszerekkel, növényekkel, bogyókkal teli díszes tálkákat a férfiaknak.

A varázsló erős, határozott léptekkel táncolta körül a máglyát, a tűz magasra lobbant, valahányszor beledobott egy maréknyi színes port. Lábai ingás nélkül járták a régről ismert mozdulatokat, melyeket még az apjától tanult, és igyekezett továbbadni örökösének. Mikor az egyik tál kiürült, a fiú késlekedés nélkül, mégis rutinos nyugalommal helyezte a keze alá a következőt. Összeszokottan, szavak nélkül tették a dolgukat.

A zene nélküli tánc hamarosan gyorsabb lett, a lángok egyre sűrűbben csaptak az ég felé. A fahasábok éles pattogásához a sámán magas, felhőkön áttörő hangja társult – rikoltásait igyekezett az égig juttatni, hogy a szellemek meghallják a sferikus magasságban is. Enekével kért, könyörgött, követelt, bűvös uralma alá akarta hajtani a nem látható világot.

A bódító illatú füst beterítette a tájat: a harcosok bágyadt félálomba kerültek tőle, az erdő neszező, apró

állatai messze elkerülték a varázslat színterét. A bántóan hangos rikkantásokhoz mély, sebes lüktetésű dobszó csatlakozott, a kristálytisza, aprólékosan kidolgozott, mágikus mozdulatok szemmel követhetlenné váltak. A sámán látta, ahogy a láthatatlan kapuk megnyílnak, hogy a még élők eljuthassanak a léten túli világ örök lakóihoz.

A tam-tam gyorsult, a varázstudó szíve együtt dobbant vele. Hiba nélkül járta a vad táncot a tűz körül, egyre hevesebben ismételve a lépéseket, míg végül a dobos nem tudta tovább tartani az iramot. Egy utolsó ütést követően váratlanul hallgatott el az összes hang, velük együtt a sámán féktelenül lüktető szíve is elnémult.

Mire újra dobbant, teste már a sötét, fekete anyaföldön feküdt, lelke eltávolodott a tűztől, a vadászoktól, a léttől.

A szellemek közt járt, őseiket, isteneiket, démonjaikat kutatta, remélve, hogy hívó szava eljutott hozzájuk. Érezte maga körül a vibráló, pulzáló erőt, a halál utáni örök élet borzongató érintését. Nem félt attól, hogy mi várhatja ezen a másik síkon, aggodalom nélkül fordult a túlvilági hatalmakhoz.

Számolhatatlan idő múlva érezte a mellé szegődött ősi démont, aki néma daccal fordult felé: éhezett, és nem szerette, ha áldozat nélkül háborgatják.

A sámán válasza is szavak nélkül érkezett – a tudatuk érintkezett, múlhatatlan lelkük megismerte a másikat –, nem kellett hangosan kimondania semmit. Meggyőzésnek szánt ígérete több mint elég volt a szellemnek: bármit megkaphat, ha másvilági hatalmával segít nekik túlélni a holnapokat.

A démonból áradó éhség felerősödött, miközben ereje megérintette a döntésére váró lelket.

A sámán azonnal érezte a változást: az erdőben tanyázó élőlények felélénkültek, álmosan hallatták hangjukat a hajnali pirkadatban. Szemeire halvány derengés borult, azon keresztül látta a mágikus tüzet, az alacsony, sovány gyermeket, aki vérszínű festékekkel teli tálat nyújt az apjának. Ő is beállt a többi vadász közé, hogy megkapja az égi jelként, áldásként szolgáló tenyérnyomot a mellkasára. Majd az első reggeli sugarakat követve útnak indultak, hogy bőséges zsákmánnyal térjenek haza.

A látomás továbbillant; a következő pillanatban a társai már egy óriási mamuttal viaskodtak. Döbbsenten, félelemmel telve figyelte, ahogy a hatalmas állat sorra tiporja el a legbátrabb férfiakat, akik közelharcba bocsátkoztak vele. A társaitól elszakított fenevadnak nem tetszett a neki szánt vég, és a benne felszított túlélő ösztön veszedelmes gyilkossá változtatta.

A mamut nem elégedett meg az addig kiontott életekkel, feléjük fordult. Súlyos lábai alatt megremegett a gyér, sárgás fűvel borított föld.

A férfi nem tudott mozdulni, testét megbénította a szeme előtt végbement rettentő pusztítás. Egy szempillantás múlva előntötte a vörös fájdalom, ahogy az egyik érdes, hegyes agyar a gyomrába fúródott.

A kép megremegett, elszállt a keserves sikolyokkal.

Már másvalaki segítségével látta a világot. Érzéseit a vesztéséig éles, mardosó kínja uralta, miközben lábai öntudatlanul vitték előre. Hamarosan meglátta az ég felé szálló füstöt és a gyér bokrok között gyújtógető asszonyokat. Először gyermekeiknek tűnt fel az érkezésük;

hangosan kiabálva siettek eléjük, de a jókedvük rögtön elmúlt, mikor rájöttek, hogy csak néhányuk apja tért vissza, még hozzá zsákmány nélkül.

A tejfehér köd egy pillanatra ismét ellepett mindent. A lassan kitisztuló táj ismeretlen volt előtte: kopár, szürke sziklák öleltek körbe mindent, a természet haldoklott, ahogy ők is.

A rosszul sikertült vadászat után szárazság sújtott a vidékre, a klánt a teljes pusztulás fenyegette, így kénytelenek voltak ismét útra kelni. Hosszú, reménytelen vándorlás vette kezdetét, amely során többen is elvesztették jövőjüket.

A férfi végignézett jelentősen megfogyatkozott családján. A helyzetük kilátástalan volt, mégis haladtak tovább. A törzsfőnök még bizakodott, hogy egy eddig nem ismert vidéken újrakezdhetik.

Tekintete tovább siklott a még mindig tiszta, fehér kezű sámánra, és elöntötte a harag. Mind úgy gondolták, hogy ő a felelős a mostani elkeseredett küzdelemért, amit a létükért kell folytatniuk, de hangosan senki nem merte kimondani. Még mindig eléggé féltek tőle ahhoz, hogy ne vonják kérdőre. Pedig neki látnia kellett volna, hogy a vadászat rosszul fog végződni: az istenek, az ősi szellemek elutasították a fohászát. Megakadályozhatta volna, hogy oly' sokan meghaljanak. Ő tehet róla, ha a klánjuk végleg elenyészik majd a semmiben.

És mégis hagyták, hogy a vétkes vezesse őket új földekre. Alárendelték magukat a varázslónak, miközben rettegetek, hogy a halálba taszítja mindnyájukat.

Mintha csak a férfi félelmei irányítanák a sorsukat, a csupasz kövek mögül vad tekintetű idegenek léptek elő. Szemük feketén lángolt, arcukra kemény, kíméletlen kifejezés feszült. Néhányuk kezében szokatlan, sajátos fegyver lapult. Érthetetlen, hangos szavaikat átította a fenyegetés.

A sámán békésen emelte fel bal kezét, lazán széttárt ujjai az ég felé mutattak.

Az egyik kívülálló a törzsfőnökük elé állt, és a további egyoldalú társalgás helyett a nyakához szorította élesre csiszolt, fényesen csillogó kését. Az élénk vörös vér hevesen buggyant ki a mély, hosszú sebből. Asszonya döbbent sikollyal vetette magát az összecsucskló test felé. Az ismeretlen férfi a következő mozdulatával a sámán torkát hasította fel, aki térdre borult, majd arccal előre a szürke, kemény talajra zuhant.

A nők hisztérikusan jajgatva kapaszkodtak egymásba és gyermekeikbe, és magatehetetlen félelemmel várták a biztosnak tűnő halált.

A férfi tekintete – melyen át a jövőt szemlélte – a két mozdulatlan test körül növekvő sűrű, sötétvörös nedvesre tapadt. Egy kimeredett pillanatig agya kábultan itta be a látványt, aztán haragvó bosszúvágy lángolt fel benne, és nem késlekedett tovább: pusztá kézzel rontott a sötét szemű idegenekre, bár esélye sem volt. A véres kés könnyedén talált utat a szívéig.

A következő másodpercben óriássá vált az ellenség, ahogy már a rémült, féllárván maradt kisgyermek szemén keresztül élte át az eseményeket. Az ismeretlen klán megkímélte őket; csak a férfiakat ölték meg, a többieket magukkal hurcolták.

A világ elsötétült, mintha csak lehunyta volna szemhéjait, s mikor újra felnyitotta, egy egészen más vidék tárulkozott elé. Ameddig csak ellátott, minden élénk, vibráló zöldben pompázott. A tájra békesség és izgatott boldogság borult, jóllehet a különös, állati bőrből összevarrt kupola felől szenvedő női sikolyok hallatszottak. A dús lombú fák között óriási, agancsos élőlények

motoszáltak – nem ismerték még az embert, hogy milyen veszélyes rájuk nézve –, az ágakról kövér húsú, barna tollazatú, hatalmas madarak repültek fel. Az erdő bokrai dúsan teremték jóízű bogyóikat, magvaikat.

A férfi remélte, hogy ezen a paradicsomi helyen véget ér új családja hosszú vándorlása; itt érdemes lenne végleg megállni.

A furcsa kupolából magasabb, élesebb sírás szűrődött ki: egy újszülött gyermek első hangjai.

Egy nő lépett ki hamarosan a tákolmányból, karjai közt vérrel maszatos, meleg szőrmébe bugyolált, fáradtan mozgolódó csecsemő feküdt. A férfi ámulva nézte egy pillanattig, majd kissé ügyetlenül, óvatosan átvette az asszonytól.

A fia, talán megérezvén a rá irányuló figyelmet, felnyitotta lilás, duzzadt szemhéját, és megmutatta neki ragyogó égkék szemét, amely épp olyan tündöklő volt, mint az övé és egykor az apjéé.

Az ember elmosolyodott, mert immár megkérdőjelezhetetlenül tudta, hogy családja nem múlik el az enyészettel.

A homály ismét elborította a sámán kölcsön kapott látását; a felvillanó, gyorsan váltakozó képeket már inkább érezte, mint észlelte. Habár a táj folyton cserélődött – fák között álló furcsa, barna építmény; erős, sötétzöld fűvel borított vidék, ahol kis méretű, rövid szőrű állatok legelésznek; egy mozdulatlan vízű, keskeny folyó partja, mellette magasan emelkedő, hatalmas kőmonstrum; aransyárga, alacsony szárú, dús illatú növény, mely minden talpalatnyi földet betérít, ameddig csak a szem ellát; egymás mellett sorakozó, szürke színű, csillogó tömbök, melyek az égig nyúlnak, hogy megérintsék a felhőket –, egy szikrázó-kék pillantású személy mindig feltűnt rajta.

A varázsló visszatért másvilágon járó tudatához, végre ismét a saját lelki szemével pillanthatott körbe.

Most a démon várakozott az ő válaszára. Röpké percig mérlegelt csak: közelgő, előre látott halála megrendítette kissé, de igyekezett önmagára is a szebb jövőért hozott áldozatként tekinteni. Az elmúlástól való félelmét szinte teljesen elmosta a biztos tudat, hogy gyermekeik hosszan használhatják még e földet.

Meghozta a döntést.

A szellem éhsége újra, még erősebben fellángolt: a pusztulás táplálta, és végtelen ideig jól akart lakni vele.

Mikor a sámán felnyitotta valódi, testi szemeit, már csak pár csillag és a kerek Hold ragyogott a világosodó égbolton. A fákon rejtőzködő állatok ébredtek, hangjuk csatlakozott a tűz halkuló pattogásához. Fia kíváncsian kémlelte fakó arcát.

Bólintott a gyermeknek, aki késlekedés nélkül az utolsó, még teli fatálért nyúlt.

A kép fájdalmasan ismerős volt, de saját tiszta, éles látásával több dologra is felfigyelt: hirtelen az összes madár elhallgatott egy hosszú szívdobbanásnyi időre, a feltámadó enyhe szellő a halál illatát hozta magával, a felkelő Nap vérző vörösré festette a messzeség legalját. Ha nem tudná, minek kell történnie a vadászokkal, a családjával, ilyen előjelek láttán biztos nem engedné, hogy útnak induljanak.

De most, egy mély sóhaj után, maga mellé intette fiát, és bal kezével a piros tálkába nyúlt. Bizonytalankodás nélkül nyomta rá nyitott, ég felé mutató ujjait a törzsfőnök szikár mellkasára.

Stiga

A tudás bûn

- Te most komolyan el akarsz szökni? - ejtette le állát Kékszemű.

- Nem el, csak ki, és nem szökni, csak kiruccanni! - kacintott rá vissza Heba. - A döntés a mi tisztünk, bízz bennem! - és máris értő szemmel méregette a kalandtól elválasztó fémkerítést. Ha jól saccolta, két rács között épp átférnek.

- Adam, mondj már valamit te is! Hiszen mindig közösen határoztok! - bökte meg az odébb körmét rágó suhancot.

Adam megfontoltan mérlegre tette, mi szól a szabályszegecs ellen, mi mellette, de be kellett látnia, elégtelen információ birtokában volt.

A csinos, fekete hajú Heba vállára tette kezét, felhívja magára a figyelmet:

- Nincs odakint semmi érdekes.

Adam hangja meleg, kellemes tónusú volt, sose kellett felemelnie ahhoz, odafigyeljenek rá.

- Ez nem így van - fordult vissza mosolyogva a lány. - Múltkor besurrantam a Fényes Csarnokba, és láttam, ahogy Samael egy olyan falra akasztott képet néz, amin mozognak az emberek. Azaz nem olyan emberek, mint mi, hanem majompofájúak, szőrösök, gubancos a hajuk és állatbőröket aggnak magukra.

Adam aggódott amiatt, vajon társnője hányszor tett tiltott látogatást az istenek csarnokában

- Ugye tudod, hogy emiatt komolyan megbüntethet Enlil? Ha rajtakap, a Fényes Csarnokban vagy...

- Tanultam a károdból! Ne féls, Adam! Óvatos leszek, ígérem! Téged kitiltott, de engem nem! Ami nem tilos, akár szabad is lehet! - csavarta a szót.

- Fúj, gusztustalan! - öltötte ki nyelvét Kékszemű, aki képzeletben még mindig a szőrös állatemberek képével viaskodott.

- Dehogy gusztustalanok! - kuncogott Heba. - Nagyon érdekes volt! A férfiak vadásztak, egész ügyesen! Sajnos lemaradtam a legjobb részről, hogy sikerül-e leteríteniük azt a nagy szőrös elefántot, mert lépéseket hallottam és ki kellett osonnom. A szőrös emberek odakint élnek. Vannak asszonyaik, és gyerekeik is, csak mind rettentő koszosak. Közlebbbről is látni szeretném őket!

- Hogyan tervezted? A kerítésben villám lakik - emlékeztette Adam.

- Ez igaz, de nem ma. Történetesen karbantartást emlegettek az istenek katonái, és amikor megkérdeztem Samaelt, mi az a karbantartás szó, azt felelte, javítás. Ha valamit javítanak, az nem jó. Ha nem jó, nem működik.

- Rászédted Samaelt? - szaladt fel Adam szemöldöke.

- Fogalma sem volt, mire kell neked a szó, ugye?

Heba mosolya fülig ért.

- De nem ám! Ellehet úr, bennem is van ész! Épp ezért, ha a kerítés nem működik, akkor nem lakik benne most villám! Bebizonyítom nektek! - azzal keze hirtelen előre lendült, hogy megfogja a kerítést.

- Ne, Heba! - sápadt le Adam, Kékszemű a szívéhez kapott.

Riadalmuk alaptalan volt. Heba kacagni tudott volna a két rács arckifejezése láttán, ahogy felfogták, érinti a kerítést, de nem csap belé az istenek nyila.

- Ki lesz az első bátor legény?

Pár perc múlva mind a hárman a kerítés túloldalán voltak. Kékszeműnek első dolga volt egy sáros pocsolóba esnie, sopánkodva tépett leveleket, hogy eltüntesse magáról a sarat, de csak összébb kente magát.

- Jaj, ne! Ha vissza is érünk anélkül, hogy észreveszik az eltűnésünket, csak rám kell nézniük! Enlil ki fogja tépni az összes hajamat!

- Enlil egy ujjal nem érhet hozzánk! - mondta

meggyőződéssel Adam. - Eriduban királyok vagyunk, mi parancsolunk a többi embernek, és nem verhet meg emberurakat, ezt jegyezd meg! Akkor sem, ha most itt vagyunk az északi vadon határán.

- Sss, halkabban! A szőrösök halála kiváló! - szolt rájuk Heba.

A kerítésen túli káprázatos szurdok, az azon túli érintetlen, buja rengeteg magával ragadta a fiatalokat. Ugyan nem volt olyan szép, rendezett kertekkel teli, mint az udvar, amiből kiszöktek, és nem ismerték minden szegletét, de pont vadregényessége ejtette őket rabul. Más szaga volt a fekete földnek, sejtelmes árnyékok ugráltak levélről levélre, izgalom remegett a légben.

Kékszemű volt, aki felfedezte a szamócát szedegető asszonyokat. Nyolcan voltak, borzas hajukba gallyak akadtak, levelek tapadtak, és sajátos, torokhangú morranásokkal beszéltek. Sötét körmű kezeikkel ügyesen szedték le a gyümölcsöt, és nem voltak restek falatozni is szerzeményeikből.

A szél a leskelődő fiatalok felé fúj, odahozva az asszonyok émelyítő bűzét. Befogták orrukat, Heba látványosan megforgatta szemeit, hogy a többiek tudtára adja, ez azért már neki is sok volt. Sose hitték volna, a mosdatlanság ilyen tud eredményezni.

Adam Heba mellé mászott, megbökte a lány könyökét, füléhez hajolt:

- Most már láttad őket, visszamehetünk? Nem szeretném, ha közben a villám hazajönne! - súgta.

- Jól van, menjünk!

Kékszemű is odakúszott, de ő türelmetlenül mutatott az egyik szőrös asszonyra:

- Nézd, Heba! Annak, ha nem lenne olyan a homloka, és olyan mocskos a haja, úgy nézne ki, mint te!

Mind felé fordultak. És tényleg: az állat-ember némely vonásában Hebára hasonlított.

Mély morgás törte meg az idillt. Az asszonyok megmerevedtek, felkapták fejüket, összébb tömörültek. A túloldalról magas, farkasbőrbe bújt szókésbarna alakok érkeztek.

- Emberevők! - öntötte el Hebát a rémület.

A szőrös emberektől nem félt, de ezektől a magasabb, nagyobb fejű, társaikat, foglyaikat alkalomadtán felzaboló állat-emberektől annál inkább.

Kékszemű éles sikolya törte meg a támadás előtti csendet. Adam és Heba megperdült, szívük egy ütemet kihagyott: mögöttük is állt begömbített háttal egy Emberevő.

Kitört a pánik. A szőrös asszonyok rikoztozva rebentek szét, a harcosok utánuk vetették magukat. Ha lendült fegyver, akkor csak azért, ne fussanak el, de nem sújtottak fejre.

Erőszak! Ezek erőszakot akarnak tenni rajtuk, vagy elrabolni őket nőül! - villant át Hebában, s vele egy időben Adamban is.

A dermedt fiatalok közé robbant a megbámult majdnem-hasonmás asszony. Erre már felocsúdtak, menteniük kell az irhájukat.

Heba a fejét kapkodta. Nem látta Kékszeműt, iszonyat rántotta görcsbe beleit. Csak nem könnyelműsége okozza barátja halálát?!

- Gyere már, ne állj! - kiáltott rá Adam. Megfogta a lány kezét, és húzta magával.

A következő pillanatban ereszthette is el, mert felé csapott egy jókora husánggal a mögöttük lopózott Emberevő. Adam nem akarta, betörjék a koponyáját, félreugrott.

Heba elvesztette egyensúlyát, oldalára zuhant. Erős ujjak markoltak hajába, nagyot rántottak fejbőrén. Önkéntelenül felvisított. A hangra Adam megdühödött, igencsak bánta, nem Eriduban volt, hogy villámpálcával tanítsa mőresre azt a nagy kant. Ha legalább egy tört hozott volna! Hiába volt edzett, egy Emberevő még mindig erősebb volt.

Fegyver híján pusztá kezével esett a nagydarab harcosnak, aki egy mozdulattal seperte félre a fiút. Földre lökte Hebát, testével igyekezett fölébe kerekedni, hogy aztán combjait szétfeszítve hímtagját a lány ölébe erőszakolhassa.

Heba felmérte, nem lesz ereje letolni magáról az Emberevőt, levetkőzött minden jó modort. Szeme vérbe borult, állatias hangon felüvöltött, kimeresztette mind a tíz körmét, belemart a férfi arcába. Baljával belekapott a szemébe, támadója elbődült. Ez sem volt elég, lemásson róla, helyette csak feldühítette. Megragadta Heba egyik kezét, és úgy megcsavarta a csuklóját, hogy az recscent.

Villánás borította fehér fénybe a támadás helyszínét. Láthatatlan erő csapódott Heba Emberevőjébe, hogy aztán forró hamu lepje be a megvadult lányt.

A súly megszűntével felugrott, zihálva fordult az újabb ellenség felé, és a torkának ugrott.

- Ne, Heba, ő nem Emberevő! - kiabálta Adam, de hiába. Heba leverte az idegen fejét takaró maszkot és neki is ki akarta vájni a szemét.

Akkorát kevert neki le visszakézből ellenfele, hogy beleszédült. Csillagok kergetőztek szeme előtt, a gypepre zuhant.

Enlil szeme villámokat szórt a földre eső Heba láttán, aztán már fegyvere is követte a példát. Bőszén a halálba küldött két kannibál nagykoponyáját, akik sose tudtak békében meglenni az állat-emberekkel, majd pillantása a remegő Adamra esett.

- Papkirály, vissza a helyedre! - süvöltötte. - Az a legnagyobb szerencséd, akkor is tudjuk, hol jártok, amikor azt hiszitek, senki sem követi lépteiteket! Mit állsz még itt, nem hallottál? A társnódet bízd rám!

Durván talpra rántotta a zsigbadt állat, felhasadt ajkát tapogató Hebát. Megcsavart csuklója feldagadt.

- Humannan szuka, nem bírtál magaddal? Hajtott a véred, vagy elkapott a honvágy rokonaid közé? Jól esett volna, ha egy kannibál dug téged véresre?! Csak egy szavadba kerül, papkirálynő, hívok pár izmos harcost közülük, teszek egy kört, és távollétemben tehetsz velük, ami jól esik, de később ne gyere hozzám sírva, azzal oda a rangod! - sziszegte.

Heba könnye eleredt. Hirtelen támadt indulatai elnyésztek, rádöbent, hajszálon múltott élete, méltósága. Hiszen ha szüzességét elvették volna, sose ülhett volna tovább az emberek trónján. Tetejébe Enlil csúnyán beszélt vele, oly ocsmányságokat, amik még több fájdalmat okoztak.

Akkor is zokogott, amikor Enlil a sápadt Ninki, vagy ahogy ő hívhatta, Ninhursag és Enki kezei közé taszította.

- Visszahoztam, erénye megmaradt. Remélem egy életre megtanulta, eszünkön túl nem járhat!

Eltelt egy holdhónap, újra Eridu meleg napja süttött le rájuk. Az északon tett szabályszegés rossz emlék volt csupán. Kékszemű életben maradt, habár sokáig tartották Ninhursag gyógyító kamráinak egyikében. Koponyáját bezárták, időbe telt felépülése.

Heba Adammal jött el Enkihez, leszedték kezéről a gipszet. Az ifjú egyik lábáról a másikra helyezte testsúlyát. Türelmetlen volt. Temérdek dolguk akadt, távollétük alatt felhalmozódtak a város ügyei. Heba is tisztában volt ezzel, de nem tudta kiverni a fejből, amit Enlil megszabadításakor a fejéhez vágott: elkapta a honvágy a rokonai közé? Kikre gondolt ez alatt? A szőrös embere-

kre, vagy az Emberevőkre? Hogy lehetett volna bármelyikük a rokona? Hiszen minkét nép állati volt, értelmük nyomába se ért a humannokénak, azaz az emberekének, külsejük is máslymen volt.

Felrémett a szőrös asszony arca, akiben saját vonásaira ismert. Szörnyűségtől tartva harapta be ajkát. A végére kell járnia! Akkor is, ha Adam szerint ki kéne vernie a fejből.

Enki kedves volt vele, mint mindig. Levágta csuklójáról a gipszet, megmozgatta ízületét, mindent rendben talált. Érdeklődött testi, lelki hogyléte iránt, és nem várta el, süsse le szemeit a jelenlétében, ahogy a többi isten parancsolta. Elhívták, Heba ismét egyedül maradt a fém falú, fém asztalú helyiségben.

Alig zárult be az ajtó Enki után, Heba lecsúszott a vizsgáloasztalról, megérintette a keretet, amin a mozgó festmény szokott megjeleni. Jelek tűntek fel, amiknek jelentését hozzávetőlegesen kitapasztalta.

- Te meg megint mit csinálsz? - hűlt el Adam. Szemei hol az ajtóra, hol a keretre ugráltak. - Enki bármikor visszajöhet! Vele is tengelyt akarsz akasztani?

- Nyugalom! Végzek hamar! Muszáj megtudnom, Enlil csak fájdalmat akart okozni, állatokkal hozott rokonságba, vagy komolyan gondolta.

Addig ügyeskedett, amíg egy névsorra nem bukkant: - Tessék. Humannak - Adam macacsul a padlót bámulta. Dehogy néz fel, hogy bűnrészés legyen! - Második generáció. Második? Kik voltak az elsők? - hajolt Heba közelebb. A behívott képek láttán hátrahőkölt, sípólva szakadt mellkasában a levegő. A hangra felkapta Adam a fejét, borzadva vette észre, mit néz Heba. Konzervált torzszülöttekről készült felvételek borzolták idegeit, mindegyikre két szót ütöttek keresztben: ZÁROLT KÍSÉRLET.

Szívük rabul ejtett madárkaként verdesett mellkasukban, alig tudták legyűrni a horrorisztikus felvételek emlékét. Adam meglegelte a dermedést, idegesen odanyúlt, gyorsan visszalépett a generációlistára.

- Elég lesz, mi nem értünk Enkiék tudományához! Ők urai életnek, halálnak! Fejezzük be!

- Nem! - kereste meg társnője a második generációt. - Ezek lennének mi, de melyik szám vagyok én? - töprengett suttogva fennhangon.

Próbaképp rányomott hol egyik, hol másik számra, néjálta, nem a neveik szerepelnek rajta. Hiszen a legtöbb név vagy valamelyik ritka testi tulajdonságaikból jött - mint Kékszemű esetében -, vagy fajnevükből képzett becenév volt, mint Adamnál. Hamarább bukkant a papkirályra, mint saját magára. Egy kettős spirál foglalta el a keret közepét. A spiráltól balra egy szőrös emberasszony képe szerepelt, jobb oldalon Adam gyerekkori képe.

Heba szíve hevesebben kezdett verni, rányomott egy jelre, ami azt jelentette: bővebben. Rajzolt fa ágai bomlottak ki előtte, amik azt magyarázták, hogy lehetett a szőrös emberből az ő Adamje. Az anya valóban állatnő volt, de az apa nem... Az apa egy isten volt! Egy Enki népéből! Adam ráhunyorgott az apjára:

- Félig istenek lennénk?

- Akkor mért nem viselhetünk ruhát, mért nem nézhetünk a többiekre? Mért akarják elhitetni velem, ha veled hálnék, elveszíteném jogomat az uralkodásra? Hiszen bennem, sőt, benned is isteni vér csörgedezik, az ilyentől nem tűnik el! Ha így lenne, az istenek se szeretnének egymást, pedig gyakorta teszik! - szorult ökölbe a lány kezé.

Adam száma mellett megjegyzést talált, őbelőle lett a papkirály. Utalás szerepelt ott a papkirálynőre, és így meglelte a maga képét is. Mohó kíváncsisággal kereste ki, mely isten az ő apja. Enki láttán elakadt a szava. A jó és kedves Enki ezért volt oly figyelmes vele? Végig tudta, ő a lánya? Zúgó fejfel ismerte fel anyja lehunyt szemű, alvó állapotban készült arcképében azt az idősebb, vonásait

viselő szőrös asszonyt, akit felfedeztek az északi rengetegben.

- Kékszemű ráhibázott. A hasonlóság nem a véletlen műve volt – suttogetta Adam.

Heba szólni se bírt, egy mozdulattal eltüntette a keretből a képeket. A visszatérő Enkinek azt hazudta, azért sápadt, mert friss levegőre van szüksége, bántják orrát a hely furcsa illatai. Enyhén szédelt, jól jött Adam támogatása, a többszörös felismerések fenekestül felforgatták mindkettejük világvégtét. Sírjanak vagy nevéssenek?

A széles, hús folyosón járva kereszteltek a Fényes Csarnok felé vezető utat. Heba lelassított, megállt. Akár be is mehetne oda. Megtehetné. Félig isten. Sóvárogva gondolt az ott lévő Samaelre. Valódi nevét nem tudta kiejteni, így megállapodtak, nevezze így.

Felidézte, hányszor felejtette Samael a szemét sudár, fedetlen testén. Mennyire más volt az, mint Adam szégyenlős félrefordulása! Samael nézése érett férfi volt, hiába állt a tiltás. Adam pedig, bár az emberek között felnőtt volt, sosem tudta pillantása által őt nővé emelni.

- Kitalálsz egyedül is? Járok egyet, ilyen állapotban nem mehetnek az emberek színe elé.

- Rendben. Én pedig keríték valami... ruhát. Nekünk is kijár! - szegte fel fejét Adam és határozott léptekkel elvult.

Heba csak erre várt. Lába megindult a Fényes Csarnok felé, hasában elhatározás érett. Érezni akarta, milyen Samael karjának ölelése, nem csak álmodozni róla véget nem érő éjszakákon át. Hosszú, fekete haja fenekét verdeste, a nyakába akasztott, felkarjára húzott, bokái köré kapcsolt ékszereken kívül semmit sem viselt. Óhajtott, az érzelmi örömök feledtessék el mindazt, amit Enki keretében felfedeztek. Szenvedéllyel akarta elodáztatni a lehetetlent: az istenek eszén nem lehet túljárni. Ha nem ma, majd holnap felfedezik, belenézett Enki keretébe, akkor pedig Enlil haragját nem állja útját semmi.

Elűzte a dühben fuldokló Enlil képét, átlépte a Fényes Csarnok küszöbét. Samael trónján ült, sok keret előtt, s nézte benne a világot. Olyan kerete is volt, ami mutatta a mennyet, de olyan is, ami a poklot.

Jöttére a férfi elhúzta tenyerét az asztallap felett, minden keret kihuny. Meglepetten felegyenesedett:

- Éva! Tilosban jársz.

Heba elmosolyodott. Szerette, ha Samael így hívta.

Forróság pirosította ki arcát tőle. Esze ágában sem volt kioktatni a férfit, immár nem tilos neki itt lenni. Nem vitázni jött, hanem megmártózni az örömben.

Egyik tincset játékosan megfogta és mellkasára fektette. Samael követte a mozdulatot, kéjvágy csillant sötét szemében, de teste fegyelmzett maradt: nem nyúlt a lány felé, nem hívta magához. Heba nem esett kétségbe. Ha Samael nem megy Évához, Éva megy Samaelhez!

Fiatalos testét a férfiének préselte, arcát vállára fektette, karjaival vágyakozón átölelte. Samael elfeledkezett magáról, végigsimított a lány csupasz hátán. Gyönyörűség nyilallt a lányba, meg sem állt öléig. Lábujjhegyre állt, száját a férfi szájára nyomta.

Felkínálkozása nem maradt válasz nélkül. Samael szorosan átölelte, s addig csókolta, míg Heba térde el nem gyengült. Akkor felültette az asztalra, háttal az üres kereteknek.

- Bűnbe viszel, papkirálynő.

- Dehogy bűn ez! Szabad! - felelte rekedten és széttárta lábait.

Heba jól sejtette. A holnap elhozta Enlil gyűlöletének korbácsát, hogy végigcsapjon istenen, emberen, állaton. A tiltott tudás nem maradt észrevétlen. Főleg, hogy az éjjelt Heba és Adam házastársakként töltötték és másnap bőrből készült ruhában jelentek meg isteneik előtt.

A humánnak nem szívelő istenúr személyesen osztotta ki a büntetést az emberek királyának, királynőjének: a Fényes Teremben kényszerítette őket, nézzék végig, hogy pusztulnak el a szőrös emberek az Emberevőkkel egyetemben. Ha félre akartak nézni, állukat megragadva visszafordította fejüket a keretek pokla felé.

Heba zokogott, Adam mozdulni sem mert.

- Egy könnyed sem ejt meg, bukkott papkirálynő. Döntöttél, és a döntésnek következményei vannak - zengte, hogy Enki és Ninhursag is hallja. - Kéred azt, mi jussotok. Legyen hát. Nem atyáskodunk felettetek, legyenek urak a magatok erejéből. Gyermekek nem lakik együtt szüleiével, itt többé nem maradhattok! Házaikat nem használhatjátok, építsetek sajátot! Kertjeink tilalmasak, így ételt s italt nem kaptok, szerezetek magatok! Ajándék tanács nem jár, keressétek meg egyedül a jövőt! Ha jó a kín, betegség, enyhíthétek fájdalmatokat egyedül! Védelmünk nincs többé, küzdjétek meg nélkülünk!

Nibela

A köd átka

Gonjak boldog volt, hiszen megélte a tizennyolc hideg évszakot és a mai napon először mehetett vadászni a horda férfival. Habár ez az első alkalom csak annyit jelentett a számára, hogy vihette a kőhegyű dárdákat és cipelhette az elejtett prédát, mégis végre igazi harcos lett, igazi vadász és igazi férfi. Ennek a beavatásnak része volt, hogy a többiek a zsákmány vérével összekenték, de nem bánta, mivel ez volt a szokás. Tudta, hogy amikor az égen járó fényes korong lebukik a hegyek mögé, egy sokkal kellemesebb szertartásra is sor fog kerülni: leülhet a Nagy Tűz mellé a vadászokkal és részese lesz a férfias beszélgetéseknek, továbbá megízlelheti végre azt a különleges, halványbarna italt, amelyet csakis a harcosok fogyaszthattak, az asszonyok és gyerekek sosem.

Nagy izgalommal várta a sötétedést, amikor a nők és az ifjak visszahúzódtak a hatalmas barlangba, ahol a horda élt és a férfiak a folyóparton körbeülték a Nagy Tűzet, majd a jéghideg folyamban tömlőkben hűtött nedűt fából faragott, durva kupákba öntötték és némi csendes iszogatás után valamelyikük elkezdett egy régi történetet. Gonjak sokszor figyelte őket titokban eme kitértető tevékenység közben, különösen az elmúlt hónapokban,

amikor elérhető közelségbe került számára, hogy ő is hamarosan ott lesz köztük. Rog, a Nagy, a horda vezére, egy bivalynyakú harcos, kiosztotta a kupákat és öntött a tömlőből. Gonjak eddig még nem látta leshelyéről, de most észrevette, hogy az egyik idősebb, kopasz férfi elé két kupa került és Rog mindkettőt csordultig töltötte sörrel.

- Egy neked, egy Rohannak - mondta a vezér.

Gonjak érdeklődve figyelte a jelenetet. Az öreg inni kezdte az italt, de a másik kupa érintetlenül állt mellette a fűben egy lapos kődarabon. Mindenki ivott, hosszú, lassú kortyokat. Gonjak először összeresztett a kesernyész íztől, de igyekezett komoly képet vágni a közös sörivás méltóságához. Azon az estén hűvös volt, a vadászat kimerítően hosszúra nyúlt és senkinek sem akaródzott elkezdenie a mesélést.

- Ki az a Rohan? - törte meg a csendet Gonjak, de azonnal érezte, hogy túl korai volt a többi harcoshoz szólnia rögtön az első estén. Összehúzott szempárok villantak

felé, amelyeknek baljós vöröses izzást adott a lángoló tűz.

- Rohanra! – emelte magasba kupáját Rog.

- Rohanra! – dörögtek a többiek, és nagyot húztak a sörből.

Rövid némaság után a vezér Terk felé biccentett bozontos üstökével.

- Te kezd – jelentette ki megkérdőjelezhetetlen felsőbbbséggel.

Terk, a Nyomolvasó, egy középkorú vadász, kezével megtörölte sörtől csöpögő szakállát és mély hangján belekezdett a történetbe, a többiek pedig csendben hallgatták.

- Valamikor sok-sok hideg évszakkal ezelőtt, amikor te még anyád emlőin csüngtél, Gonjak, a horda vezére Rohan volt. Soha azelőtt és azóta nem született olyan hatalmas harcost, mint ő, akinek ereje három izmos emberével ért fel, és aki ha elüvöltötte magát, a tigrisek is meglapultak félelmükben. Kétszer olyan messze hajította a dárdáját, mint bárki más és mondom neked, Gonjak, azt a dárdát még felemelni sem tudnád. Egyetlen csapással zúzta be a bivalyok fejét, és pusztá kézzel fojtotta meg azt a medvét, amely előttünk ebben a barlangban élt.

A horda harcosai egyetértően mordultak fel, még Rog, a vezér is lehajtott fejjel bólogatott. Terk ivott egy kortyot, majd folytatta:

- A hordánk biztonságban élt, megvolt mindenünk, zsákmányunk bőven, asszonyaink békességben, fiaink gondtalanságban és sámánunk a szellemek kegyelmében. De egy nap minden megváltozott, gonosz idők jöttek ránk. Reggel, amikor felkeltünk, sűrű pára takart minket. Egy dárdahajításnyira sem láttunk a szürkés ködben, és az égi korong fénye is alig jutott el hozzánk. Mélységes csend volt, az állatok vackukban remegtek vagy tán szörnyethaltak a szakadékokban, ahová beestek vakságukban. Senki nem tudta, mi volt, mi van és mi lesz. A sámán elő sem jött a szellemodújából egész nap.

Valaki egy új fadarabot dobott a tűzbe és a felcsapó lángok egy pillanatra élesebben bevilágították a harcosok arcát, amint azok kupáikat markolták, és Terke bámult oly izgalommal, mintha még sosem hallották volna ezt a történetet.

- Napok teltek el így, a baljós köd nem szűnt meg, csak gomolygott, még a barlangba is benyúlt, mint egy vadállat mancsa. Nem tudtunk vadászni, az asszonyok félték kimenni gyűjtögetni, a gyerekek pedig odabent ültek összekuporodva.

Rog felemelte kezét, és odaintett Dergnek, hogy most ő beszéljen.

- Miután az idő nem változott meg, és mindenkinek hiányzott a friss hús és gyümölcs, - folytatta Derg, a Tigrisek Gyilkosa, - Rohan úgy döntött, mégis vadászni mennek. Egy éjszakát voltak távol, de csak egyetlen szarvast ejtettek, amely a ködben véletlenül feléjük szaladt, és Rohan villámgyorsan ledöfte futtában. Sok idő telt el, a köd nem engedett, és a horda fuldoklott. Egy reggel aztán iszonyatos zajra ébredtünk, mintha egy örült bivalycsorda száguldott volna el a barlang előtt. Dobolás, rikácsolás és kiáltások harsantak, mi pedig harcra kész tigrisekként ugrottunk fel, és fegyvereinket megragadva törtünk ki, hogy szembeszálljunk az ellen-séggel. Természetesen Rohan volt az első, aki harsány csatakiáltással kirobbant a barlangból, ám nem volt ott sem bivaly, sem más vadállat, még csak ellenség sem. Csak a sámán állt ott dobokkal, csörgőkkel és izzadtan zihált, immár teljes csendben, ám szikkadt ujját Rohanra szegezte.

- Téged választottak a szellemek, Rohan – hörögte a sámán fáradtan – mert te értél ki elsőnek a barlangból a horda harcosai közül. Te mész fel a Nagy Hegyre, és vetsz véget a ködnek, amely a hordát rettentí. Válassz egy társat, kapaszkodj fel a csúcsra és öld, amit ott találsz.

Csak így múlik el a köd és lesz újra bőség. A szellemek szóltak, így kell legyen.

- A szellemek szóltak – hallatszott a babonás suttogás a tűz körül ülő férfiak ajkairól – a szellemek.

- Rohan felkerekedett hát, maga mellé vette Gogort, összeszedte hatalmas fegyvereit, és elindult a Nagy Hegyhez, amely minden másiknál magasabb még ma is, és amely mögött az égi fénykorong a legforróbb nap után nyugszik le.

- Gogor – szólalt meg a vezér – innen te mondd tovább, hisz csak te voltál Rohannal.

Minden fej egyszerre fordult a kopasz öreg felé, aki mellett a fűben továbbra is ott állt a másik, még mindig teli kupa.

- Nehéz út volt a Nagy Hegyhez, de még annál is nagyobb kín volt felkapaszkodni rá abban a mindent betakaró ködben – kezdte Gogor, az Agg, miután minden szem kíváncsian meredt rá.

- Csak fúrtuk magunkat előre a semmiben, Rohan elől, én a nyomában, és csak akkor láttuk a veszélyes árkokat és éles köveket, amikor már szinte áldozatául estünk aljas csapdáiknak. Sok állat tetemét láttuk, amelyek szétzúzód-tak a sziklás meredélyeken egy óvatlan szökkenés után és láttunk remegve lapuló vadakat is, akik még akkor sem mertek elugrani vagy tovafutni, amikor oly közel haladtunk el mellettük, hogy akár meg is érinthettük volna őket. A köd egyre sűrűbb volt a hegyhez közeledve, egy meggondolatlan lépés a halált jelentette embernek és állatnak egyaránt.

- Nem sokat beszélünk, törtünk előre és fel, csak zihál-tunk és a szellemeket szólítottuk segítségül. Másztunk egyre magasabbra, de nem láttunk semmit az alattunk lévő tájból, csak a köd kavargott, mintha vissza akarna rántani minket. Számtalanszor csak Rohan erős karja mentett meg attól, hogy alázuhanjak, de ő mindig ott volt és megfogott.

Az aggastyán végigsimított kopasz fején és egy pillanatra elrémédt a tekintete, mint aki a múlt ködébe merül, hogy felidézze az emlékeit.

- Nem tudom mennyit mentünk, sosem jártam a Nagy Hegyen azelőtt és azóta sem, de hamarosan eltűntek a fák, a bokrok és csak a csupasz kövek között baktattunk, fel és fel. Ha nem egy hegy csúcsára tartottunk volna, biztosan eltévedünk, de így, hogy csak az egyre magasabb és magasabb helyekre kellett mennünk, határozottan haladtunk. Én nehezen vettem a levegőt és éreztem, hogy tagjaimból tűnik el az erő, de Rohan csak ment tovább. Amikor megpihentünk, láttam tekintetében a türelmetlenséget, de soha egyetlen szóval sem jelezte, hogy hátráltatom, sőt maga gyözködött, támogatott, hogy tartsak vele. Végül mégsem bírtam tovább, és én kértem, hagyjon hátra és folytassa az utat egyedül, bízván benne, hogy a csúcs már nincs oly messze.

- Magamra maradtam a néma ködben, amely úgy sompolygott körülöttem, akár egy vadászó éhes tigris, hogy rám vethesse magát. Telt az idő, de semmi sem történt, mígnem a szemem sarkából észrevettem valami mozgást. Lassan fordultam oda, nehogy elriasszam, és megláttam egy gonosz szellemet.

A horda tagjai izgatottan hördültek fel, és hitetlenkedve néztek egymásra.

- Milyen volt? – kérdezte valaki a tűz mellől.

- Kicsi, alacsony és vékony. Mint egy kisgyerek, de nem ember volt, mert a teste még a fakó ködben is csillogott, és nem volt igazi arca, hanem csak két hatalmas fekete szeme. Felugrottam és lándzsát ragadtam, de mielőtt rádobhattam volna, eltűnt a kavargó ködben. Csak álltam ott dárdámat felemelve, ám nem jelent meg újra. Meghallottam azonban Rohan ordítását, amit akkor hal-latott, ha prédára vagy ellenségre vetette magát. Különös hangokat hallottam akkor, amelyeket azóta sem hallot-tam sehol, de semmit sem láttam. Rohant szólítottam, de

nem mertem elmozdulni a helyemről, csak tehetetlenül markoltam a lándzsát. Aztán a Nagy Hegy megremegett, mintha le akarna vetni minket magáról és iszonyút sikított. Egy hatalmas árnyék húzott el fölöttem, és én az ijedtségtől és a rázkódástól a földre zuhantam, majd amikor a csúcs felől kövek kezdtek alágurulni, az egyik fejbe vert és minden elsötétült előttem.

- Amikor felébredtem, Rohan állt mellettem még mindig a korábbi harc hevétől zihálva, és verejtéke valami feketés folyadékkal keveredett izzadt testén. Azt mondta, az a feketeség a hegy gonosz szellemeinek vére volt, akiket bunkójának csapásaival megölt. Nem tudom, milyen örült küzdelem folyhatott odafent, de Rohan mocs-kos bőrén nyoma sem látszott sérülésnek, ugyanakkor fáradtnak és kimerültnek érezte magát. Elmesélte, hogy több szellem elmenekült előle, egy óriási állatra felkapaszkodva elreptek.

- Együtt jöttünk le a meredeken, és mivel szerencsére a köd kezdett ritkulni, épségben jutottunk le a Nagy Hegyről. Mire leértünk a síkságra, már az égi fénykorong melegét is éreztük. De innen mondja valaki más, én nem tudom befejezni mi volt ezután - fejezte be elcsukló

hangon Gogor.

- Rohan a horda hőse volt - vette át a történet mesélését maga a vezér, Rog, a Nagy és kupáját a kőlapon álló érintetlen sörös edény felé emelte. Így tettek a többiek is, és Gonjak igyekezett pontosan követni a mozdulataikat.

- Méltatlan, csecsszopó halála volt, nem érdemelte ezt a szellemektől, akik gyáva és csúfos bosszút álltak rajta bátorsága miatt. Harcban nem tudták legyőzni, de még csak megsebezni sem, család varázslatot küldtek hát ellene, amit sámánunk sem tudott elűzni. Rohan ereje elszállt, haja elfogyott és saját vérével kevert ürülékében hunyta le szemét miután az égi korong harmadszor tűnt el a hegyek mögött. De Rohan nem halt meg, erősebb ő a ködszellemek átkánál! Visszatér majd egy napon és mi addig is minden este várjuk őt a kupájával, amit sörrel töltünk fel neki, ha kell az idők végezetéig. Rohanra!

- Rohanra! - zengett a vadászok kórusa, ahogy mindenki egyszerre a sápadt éji korong felé emelte a maga kupáját és Gonjak tudta, hogy egy napon ő is felmegy majd a Nagy Hegyre, mégpedig ahogy az ereiben lüktető sör sugallta, nem is olyan soká...

Ebenezer Holt

Fordított űrodüsszeia 1.

A Nagy Fekete Dolog hirtelen jelent meg a sziklák között.

Nagy volt, fekete, (innen nyerte a nevét is, bizonyítva eleink felülmúlhatatlan kreativitását) és ijesztően szabályos. Oog egyetlen ennyire szabályos dolgot ismert, a pókhálót, és mivel nem szerette a pókokat, a Nagy Fekete Dologt sem szerette.

A törzs tagjai igyekeztek nem törődni vele, ami nem volt könnyű, mert a Dolog, amit ma leginkább monolitnak mondanánk, időnként zúgott, vagy más, fura hangot adott. Ráadásul a táborhelyük kellős közepén jelent meg egy éjszaka. A fiatalok fogadásokat kötöttek, hogy ki meri először megérinteni, aztán rendre elvesztették őket. Senki nem merte.

Végül Oog érintette meg véletlenül az egyik éjszaka, amikor egy kiadós lakoma után indult a dolgát végezni. Hideg érintése volt, és nagyon sima.

Először megijedt, hogy valami történni fog, ahogy hozzáér, de nem történt semmi. Ezen felbátorodva körbetapogatta. Aztán kicsit megtolta, de nem történt semmi, végül meghúzta. A Nagy Fekete Dolog kinyílt. Belsejéből hűvös és fény csapott ki.

Oog halálra rémülve kuporodott le, aztán félve felnézett. A Dologban szabályosan, fura lapos tárgyakon henger alakú valamik sorakoztak.

A Föld körül keringő űrhajóban éljenzésben törtek ki.

-Márcsak egy lépésre vannak az alkohol megismerésétől. Onnantól kezdve a Földi Civilizáció megszűnik, mielőtt létrejött volna - mondta diadalmasan Yn'tkr't'knek professzor, az Alkoholizációs Elmélet megalkotója. Reménykedve figyelték tovább a képernyőket. Amint a földi lény benyúl a hűtőbe, távirányítással kinyitják a sörösüvegeket, és a dolguk ezzel véget is ért. A műholdas automatika és a Földre küldött robotok évtizedekig ellátják sörrel a lényeket, amíg értelmük végleg vissza nem fejlődik. Minimális összegből, békésen kiűtöttek egy lehetséges vetélytársat. A professzor ezért az elméletért megkapta második Béke-Mobeldíját, (az elsőt a „Magfúziós technológiák használata a Fejlődő Civilizációk önpusztító tevékenységének felgyorsítására” című tanulmányért kapta, amelyet azóta bevezettek az általános iskolák kötelező tananyagába) és az Alkoholizációs Program elnöki posztját.

Oog köré lassan odagyűltek a törzs tagjai, biztonságos

távolságból nézve, ahogy benyúl a Dologba, és kiveszi az egyik hengeres tárgyat. Megrázta. Valami folyadék lötyögött benne.

- És most... - mondta a hajó parancsnoka.

- És most! - mondta a professzor, és megnyomta a sörnyitó gombot. A képernyőn abban a pillanatban megjelent az „Ísmertlen hiba. Az operációs rendszer biztonsági okokból megszakította a folyamatot. Kérjük, telepítse a legújabb frissítéseket” felirat.

- Frissítést? Ötven fényév távolságból? Ezek viccelnek? Nem lehetne valahogy megoldani, hogy működjön? - kérdezte a kapitány. A professzor tanácstalanul tárta szét a kezét.

- Megpróbáljuk megoldani a navigátorokkal, uram. - Mondta az egyik műszerész.

- De siessenek, ez egy nagyon kényes pontja a folyamatnak.

Oog a felhangzó vészjelzésre elejtette az üveget, ami összetört. Fura, de kellemes szag áradt a habos folyadékból, ami benne volt. Oog kivett egy másikat. Érdekelte a dolog íze is. Valahogy ki kellene nyitni a dolgot. Közben a Nagy Fekete Dolog bezárult, de amikor két felbátorodott törzstársa megrántotta az elejét, újra kinyílt. Ők is kivettek egy-egy üveget. Elgondolkodva nézték az apró fémsapkát a tetején.

Yn'tkr't'knek professzor álmában éppen huncutul mosolygó táncosnőket vetkőztetett. Amikor felébredteték, hirtelen azt sem tudta, hol, van. Aztán rájött, hogy egy hajón, mérhetetlenül messze a legközelebbi táncosnőtől, ráadásul állami közalkalmazotti hajón, ahol a leghuncutabb dolog, ami előfordulhat a színes gemkapocs.

- Jöjjön professzor, baj van!

- No mi az, felrobbant a hűtő?

Úton voltak a vezérlőterem felé.

- Nem, rosszabb.

- Összetörték az üvegeket?

- Rosszabb. - mondta a kapitány - Képet a fő kijelzőre.

A kijelzőn többszörös életnagyságban láthatóvá váltak az emberek, ahogy a fák hűvöseben sört iszogatva nézik a rongylabdával focizó gyerekeket.

lények és részeges naplopó korhely emberek is szerepeltek, nem mindennapi képzelőerőre valló, ámde igen csak zavaró részletességgel kidolgozott testi kontaktusban.

Bubu elégedetten pakolta be fizetségét egy pult alatti ládába, majd a rendezgetéssel végezvén köszöntötte az újonnan betérő vendégeket. Három szomjas vadász érkezett, akik kicsit messzebb, a Leander völgyben éltek, de rendszeres időközönként meglátogatták a Sánta barlangi medvét. Csak a kiváló sör kedvéért caplatva órákon át. Ezt a tényt, és a messziről hozott, a sörfogyasztás rendezésére szolgáló ellentételezést Bubu is kellően értékelte.

A helyiségbe belépve a bunkótartó állványnak támasztották fegyvereiket, majd helyet foglaltak az üres sarokasztalnál. A Leander völgyieknek a harci szerszámjaik is kicsit másként néztek ki. A vadászbunkójuk például szerény véleményem szerint jóval sportosabb vonalvezetésű volt, kevésbé göcsörtös, és a megszokottnál sűrűbb szögezésű. Ráadásul léteztek speciális tervezésű bunkófajták is: nyúlra, óriásszarvasra, barlangi oroszlánra, tarpánra, medvére, szomszédra. Utóbbi egyedi lengéscsillapító technikával készült, hogy az ütés mégse legyen halálos.

En már régóta barátságot ápoltam a Leander völgyiekkel, ami arra a nevezetes eseményre volt visszavezethető, amikor sikeresen kiűztem az ártó szellemet Bimbózó Oleanderből, a főnök kisebbik lányából, egy többórás, emlékezetes szertartás során. Néha esténként a Sánta barlangi medvében sört kortyolgatva felidézem az emléket, azaz az emlékeket, hiszen még a nevezetes nap után pár hónapig titokban találkoztam a hálás lánnyal, aki olyankor elismételtette velem a szelleműzési szertartás azon mozzanatait, amit akkor végeztem, miután kizavartam a sátorból az oktatlankodó nézősereget, köztük magát a teljes díszbe öltözött hordafőnököt is, arra hivatkozva, hogy ami most következik, az igencsak veszélyes lesz. Bizony nem füllengettem nagyot, mert veszélyes is lett volna, főleg az én számomra. Persze nem az elszabaduló ártó szellem lett volna a fő veszélyforrás, hanem maga a törzsfő, ha az utasításaim ellenére mégiscsak benéz a sátorba, hogy mi okozza azokat a furcsa zajokat.

Éppen előre megfontolt szándékkal megdicsértem volna Bubu sörét, hátha akkor gyorsabban utántölt, amikor szokatlan zaj vonta el figyelmemet, a kicsapódó és leszakadva nagyot döndülő bejárati ajtóé. Amin keresztül betolakodott Kopaszodó Harcimókus, a közutálatnak örvendő önjelölt rablóvezér, valamint díszes kísérete.

Tulajdonképpen nem úgy hívták a modortalan figurát, hanem valami Magosnak, vagy Magasnak. Ez azért is érthetetlen dolognak számított, mert nálam két fejjel volt alacsonyabb. Egyszer említettem is Bubunak, hogy a mellékhelyiség kilincsét feljebb kellene szerelni, de miután harmadszor is kidobtuk Harcimókust a fogadóból, a művelet feleslegessé vált. Bubu ugyanis kitiltotta őt a Sánta barlangi medvéből, mely alkalomból a főtéren ki is helyezett egy személyre szóló kitiltó határozatot, érdekes képes melléklettel. Mindez barátom fejlett rajzolósi készségét és az én humorérzékemet bizonyította.

Tehetünk róla, hogy a Harcimókus megbántódott ezen? Ugye, hogy nem.

Most viszont – a tiltás ellenére – mégis megjelent, és határozottan mérgesnek látszott.

– Senki se mozduljon, ez egy rablótámadás! – jelentette ki nagyképpén, miközben az emberei sebesen felkapkodták a bejáratnál lévő bunkótartó állványról a fegyvereket, és körbevették az első két asztalnál ülő, meglepett vendégeket.

– Aki ugrál, azt jól fejbe csapom! – folytatta mókus a tájékoztatást, és megpróbált hozzá kellően morc ábrázatot vágni. Ezen páran elmosolyodtak, de Harcimókus tényleg fejbe vágta őket.

Pár percen belül a fogadó két térélféle osztódott. A külső részen álltak Harcimókus és a banditák, valamint feküdtek nyolcan megkötözve a kétes tisztaságú padlón, köztük Morcossal, a helyi legendával.

A belső részen én, Bubu és a Leander völgyiek sorakoztak. A három főből álló baráti társaság késeket húzott elő szörmeruhájuk rejtékéből, Bubu a mamutormány sör-csapót lengette sejtelmes mosollyal, én pedig a sörös kupámot szorongattam, és az erőviszonyok felmérése közben önmagam átkoztam, hogy miért tettem kedvenc harci bunkómat én is a tartóállványra, mint minden jól nevelt vendég, aki italozni tér be a Sánta barlangi medve falai közé.

Hét plusz egy rabló nézett farkasszemet ötünkkel. A patthelyzetet Kopaszodó Harcimókus próbálta megoldani azzal, hogy Morcos fölé lépett magasba emelve az egyik zsákmányolt bunkót, nevezetesen a tarpán ellen használatos.

– Ha nem teszitek le a fegyvereket, péppé verem ennek a jómadárnak a kobakját, hogy még a felesége sem fog ráismerni! – fenyegetőzött a mókus.

Bubura néztem, hogy mit tegyünk. Ő dühösen lóbálta a méretes ormányt, de nem mert támadást kezdeményezni, féltve a vendégek életét.

– Mit akarsz te töpörödött pörkördög? – kiáltott oda, mókust egy mondabeli, rossz hírű manófajtához hasonlítva.

– Azt, hogy add ide nekem a titkos sörfőző receptedet! – követelőzött a magát fölényben érző bandita.

– Akkor elengedsz mindenkit? – tudakolózott barátom, de láttam az arcán, hogy már kifundált valami tervet a helyzet megoldására.

– Persze, akkor el – legyintett nagyvonalúan, de csak derékmagasságban Harcimókus. Valahogy nem véltem őszinteséget csengeni a hangjában.

– Hát jó – egyezett bele Bubu. – De be kell mennem a titkos raktárba, mert ott tartom a receptet.

– Nem mész sehova! – parancsolgatott az önjelölt rablóvezér, majd kiszárvartva meggondolta magát. – Vagyis jössz, velünk!

Négyen körbefogták Bubut, aki bólintott nekem, így én a Leander völgyiek felé oldalaztam. A maradék négy bandita közelebb lépett hozzánk, de látszott, hogy tartanak a tapasztalt vadász hírében álló távoli szomszédoktól.

En is bólintottam Bubunak, aki lassan eltűnt a hátsó raktár felé vezető folyosón. Sejtettem, mik a szándékai, így nem aggódtam túlzottan az itt maradó bunkólóbáló aljanépség miatt. Nem véletlenül voltam én a helyi sámán, akadt egy-két hatásos meglepetés a tarsolyomban.

Az egyik rosszcárú bandita társai nógatásától, valamint a látszólagos túlerejüktől elbizakodottan ádázul vicsorogva megindult felém. Így máris könnyebb lett a belső zsebemből előszedett maroknyi port a képébe vágnom. Meglepődésének hála, jutott belőle a tüdejébe és a gyomrába is. Tudtam, hogy gyorsan hat a szer, így intettem a Leander völgyieknek, és megrohamoztuk a társuk vergődésétől elképedő bandatagokat.

Mivel előrébb álltam, én értem el gyorsabban a legközelebbi, a kettes számú rablót, aki lendületes jobbegyenesemtól azonnal elvesztette rövid ideig tartó helyzetét, és a lapos ívű röppálya végpontján, a padlóra erős benyomást téve máris a legtávolabbiaként helyezkedett el.

Az egyik vadász nem óhajtott lemaradni a majdani dicsőségért folytatott versengésben, ezért egy lendületes testsérel után látványos mozdulattal tőkön rúgta a hármas számú rablót, miközben egy csavarással visszazserezte tőle a barlangi oroszlán ellen használatos fegyverét, melyen apró rovátkák jeleztek, hogy mestere a forgasztásának. De bemutatót már nem tarthatott, mivel eközben

a négyes számú rabló is felkenődött a falra, ahol az orosz-lánvadász társai által kivitelezve nagyot koppant, majd elcsendesedett.

Ekkor ért vissza Bubu, szintén bunkót lóbálva. Csalódottan adta át a fegyvert vigyorgó tulajdonosának, de azért látványos testi fenyítésben részesítette a padlón vergődő alakot, aki több mint megfelelő mennyiségű adagot szippantott a varázsporomból.

- Nesze neked, te töppedtagyú vadbarom! - rúgta az utolsókat a fent említett lent vergődőbe, majd elégedetten szuszogott egy keveset a kellemes testmozgást követően.

- A többi hova lett? - érdeklődtem Bubutól, a hiányzó rablókra célozva.

- Hát, izé, kisebb pofonokkal nyomatékosított rábeszélésüknek eleget téve, beengedtem őket a hátsó titkos raktáramba.

- Ujúj - ráncoltam homlokomat -, akkor már bizonyára eltávoztak az örök vadászmezőkre. - Tudtam ugyanis, hogy a rablókra a titkos raktárban csak a halál vár, arasznyi, görbe, folyamatos tönkölybúzaszár rágszálásától tartósan elszíneződött fogakkal.

- Ühüm - felelte ő a körmét piszkálva. - Mici gyorsan kivonta őket a forgalomból. Azt a kis köpcöst igazán látványos tockossal csapta a falhoz - vigyorodott el a közeli emlékkép felidézésének hatására. - De valószínűleg túlél, mert kiráncigáltam őket onnan - szomorodott el, talán utólag megbánva emberbaráti tettét.

Mici volt Bubu titkos raktárának ugyancsak titkolt őrizője. Egy átlagos természetű barlangi medve, aki évek óta kizárólag a raktárszobában élt. Egyrészt azért, mert sánta volt, másrészt azért, mert Bubuuval kiláncoltuk a falhoz. Harmadrészt nem is kíváncskozni ki saját felségterületéről, mivel kizárólag növényevő életmódot folytatott. Ugyanis rászokott az ízletes és tápanyagokban gazdag növényi részekre, amikre nem volt szükség a sör előállításánál. Viszont a birtokháborítókat ki nem állhatta, így Mici alkotta egy személyben a Sánta barlangi medve fogadó és csempészanya belső, igencsak hatásos védelmi rendszerét.

- Elnézést a kellemetlenségért - fordult Bubu a Leander völgyiek felé. - Természetesen vendégeim vagytok egy kis itókára - nagylelkűsködött ezután, de láttam, hogy már igencsak gondolkodik valami ötletfélén a rablóbandával kapcsolatban.

Felkaptam az egyik rablótól elszedett, egészen újnak tűnő bunkót, és a kötözött masztodonsonkaként mocorgó Morcos mellé térdeltem.

- Nézd csak, egészen formás kis ütőfegyver! - mutattam ökelmének a szerzeményemet. - Tudod mit? Neked adom tizenöt kupa sörért. Mít szólsz?

- Hümmümm - közölte velem Morcos, amit nemnek vettem.

- Na jó, legyen huszonöt sör, akkor még ki is oldozlak, és a rongyot is kiveszem a szádból - lettem nagylelkű, és csak pár percet kellett várnom Morcos igenlő, bár nevéhez méltó bólintására.

Egy hét múlva vidám tömeg ücsörgött a Sánta barlangi medve fogadó és csempészanya előtt felállított padokon. Mindenki egy-egy ivóalkalmatosságot szorongatott, amiből időnként sört kortyolt.

A várakozó sustorgás nyomban elcsendesedett, amikor Bubu megjelent a nagyszínpadon. Két kezét a felhőtlen ég felé emelve kért szót. Miután mindenki oda nézett, belekezdett.

- Tisztelt vendégeink, nagyra becsült barátaink és egyéb idereseglett kedves csócselék! Megtisztelve érzem magam, hogy bejelenthetem következő műsorszámunkat, amely egyedülálló produkció a déli tengerektől az északi jégmezőig. Önök nemsokára abban a nagyszerű élményben részesülhetnek, hogy először láthatják az est fénypontját, a Táncoló Harci Mókusok alakulatát! De nem is szaporítom tovább a szót, jó szórakozást kívánok mindenkinek!

Miután Bubu lelép a színpadról, nagy üdvívalgás közepette megjelent a színen Kopszodó Harcimókus, bekötött fejjel, látványos díszítésű kacér fellépő ruhájában. A táncos előadáshoz a Leander völgyi csontzene- és dobegylet szolgáltatta a zenei aláfestést.

- Ugye mondtam, hogy nagyszerű ötlet - lépett hozzám vigyorogva fogadótulajdonos jó barátom.

- Nem mindennapi estének nézünk elébe - értettem egyet vele, majd belekortyoltam a jéghideg sörbe.

Bubu elgondolkodva szemlélte, ahogy letörölöm szakállamról a habot, majd bólogatva a következőket mondta.

- Tudod mit, most már megérdemled, hogy beavassalak legféltettebb titkomba. Elárulom neked, hogyan készítem a sörhabot. Az egész akkor kezdődött - ült mellem az asztalhoz, miközben háta mögött, a színpadon serényen ropta a táncalakat - amikor felfedeztem, hogyha csigát és gilisztát rakok egy pocsolóba, akkor érdekes, habszerű anyag keletkezik...

Most már tudom, hogy célszerűbb lett volna boldog tudatlanságban tengetnem hátralévő éveimet.

Craz

ZONK MESÉJE

Ha Zonk egy értelmes ősember lett volna, talán meg tudja magyarázni társainak, hogy miért ilyen különc. Hogy mit élvez a szőrbe tépő késő őszi szélben, miért futkároz a kecses tanclepésekben hulló, ezerszínű falevelek után, és miért ül ki egymaga a közeli sziklafőre, hogy a felkelő napsugarak rohanását csodálja a fák lombjain. Megmagyarázta volna, hogy a jéghideg patak vize felpezsdíti a vérét, telepumpálja élettel az egész testét, és eztán ki akar szaladni a világból a csavaros szarvú antilopokkal, birkózni a félelmetes párdúcokkal, meg lovagolni a hatalmas és lomha mamutok vörös szőrbe kapaszkodván. De hát szegény Zonk hülyébb volt, mint egy átlagos ősember, és maga sem tudta, miért tesz ilyesfajta dolgokat. Talán arra gondolhatott volna, hogy megszállta őseinek szelleme, akik már kardfogú tigrisekké váltak fent az égen, és ők töltik erejüket a fiatal testbe, vagy arra, hogy különös betegsége van, nyugtalan lábakkal született, és folyton mennie és felfedeznie kell. De ő semmire sem gondolt, mert a gondolkodástól megfájdult a feje. Ha

vadásznia kellett, és a törzs leg-erősebb harcosa, Taktak kiadta a parancsot, csak nagy nehézségek árán tudta teljesíteni. Taktak felemelte erektől duzzadó karját, és elmutatott keleti irányba. Ez annyit jelentett, hogy Zonk kelet felől kerítse be a vadat. De szegény Zonk csak bámulta a főnök kezét, mert a mozdulatot nem tudta összeegyeztetni a jelentéssel. Így mikor a megriasztott antilop kecsesen elszökelt a még mindig kővé dermedten gondolkozó Zonk mellett, a férfiak úgy döntöttek, mindenkinek jobb lesz, ha csekély harcászati képességekkel megáldott társuk otthon marad bogtyót szedni. Vagy a legjobb, ha csak úgy otthon marad, mindenféle számára megterhelő feladat nélkül. Ettől kezdve Zonk hódolhatott kedvelt különbségeinek, és órákon át ülhetett a sziklafőjén. Megfigyelte, ahogy az öreg fák hajladoznak a szélben, néha megnyikordulva, mint a szenvedő vénnek a beteg-

ágyon. Naphosszat követte az árnyékok lassú vonulását; ott volt hajnalban, mikor a sötétkékvilágban először szánott végig a fény, lánggra lobbantván a fölötté törnyosuló hegycsúcsot, és ott volt este, mikor a horizonton megbúvó Nap narancsvörösre festette a Nagy Tó víztükrét. Köveket gyűjtött, és megfigyelte különbözőségüket, az érdes és sötétszürke szikladaraboktól a simára csiszolt folyami kavicsokig. Ha talált valami érdekes újdonságot, hajlamos volt hosszú-hosszú időn át meredni a tárgyra anélkül, hogy elgondolkozott volna rajta, hogy mi az. Nem válaszokat keresett, mert nem voltak kérdései, nem a dolgok miértjén törte a fejét, mert nem törte ő semmin se. Maguk a formák és anyagok nyűgözték le; a természet végtelen szépsége, a körülvevő világ folyása. Rendkívül egyszerű teremtés volt, nagyobb örömet lelte egy fa lombkoronájának megfigyelésében, mint a törzs által kifejlesztett legújabb fegyver, a lándzsa használatában. Kíváncsisága megnézte vele a harci eszközt, ki is próbálta, de mint minden más tárgynál, aminek akár a legcsekélyebb köze is volt a vadászathoz, teljes tehetségtelenséget mutatott. Ő az állatokat nézni szerette, nem kergetni. Néhanapján lekövette egy-egy mamut sziluettjét a kezével, hogy agyába vesse a formát. Sajnos agyának kapacitása kevésnek bizonyult, így a porba kezdte rajzolni az állatokat, először az ujjá, majd letört gallyak segítségével. Ezek sem lettek maradandó alkotások, volt, hogy már a szél is tönkretette egy-egy gazelláját, ha meg eső is esett, akkor kezdhetett előlről a megfigyeléseit. Eljött azonban az a nap, amikor csekélyke esze végre hasznosnak bizonyult. Vacsora után volt a törzs, friss és nyers antilop a menü; Zonk jóllakottan turkált az ekkor még csak melegítés céljából használt tűz paraszai közt. Sokadszorra nyúlt már bele, mindig megégette a kezét, de rövidtávú memóriája ugyan úgy működött, mint a hosszú. Sehogy. Megmarkolt hát egy parázsló fadarabot, majd felordított a forró meglepetéstől. Ugránozni kezdett a táborban, mindenkire ráförmedve, égett kezét rázta a levegőben. Ő volt az első káromkodó ember. Aztán valami csoda folytán eszébe ötlött, hogy a sziklák milyen jó hűvösek napközben, így lüktető tenyerét a sima falhoz szorította. Megkönnyebbülten eresztette le sebesült végtagját, de amit látott, attól kerekre nyíltak a szemek. Ott volt a tenyere, az ő tenyerének formája a sziklafalon, nagyszerű fekete színben.

Ettől a naptól kezdve Zonk lett a törzs egyik legfelkapottabb tagja. Végre kifejezhette önmagát. Taktak csapatait minden vadászat után meg kellett örökítenie, ahogy mamutok, kardfogú tigrisek, kövér antilopok és gazellák, ősi oroszánok és félelmetes alligátorok hátán pózolnak. A törzs leányai sorba jöttek, és képet kértek önmagukról a barlangok falára. Minden újszülöttet fel kellett rajzolni. Ezt utálta a legjobban, mert a csecsemőkön nem tudott mit megfigyelni; ráncos arca és hurkalába volt mindnek, haj és fog nélkül, síró szájjal. Ha felrajzolt volna tíz tojást egymás mellé, majd szemeket és száját kanyarint nekik, kész lett volna tíz csecsemő portréja. De a törzsi tagok csak jöttek és jöttek, hozták beteg anyjukat egy utolsó képre, hozták a bundákat, palástként a vállukra dobva, a fiatal fiúk meg hatalmas lándzsákkal a kezükben, vicsorogva pózolnak. Így lett hát a tökkelütött Zonkból egyik napról a másikra Zonk, a művészember, az emberiség első művészbere.

- É csobb? - kiáltott rá főhősünk egy forró délután a kócos szőrű és kecsesen tömpe orrú ósaszonyra. Úszni hívta a maga különc, javíthatatlanul romantikus módján. A nő egy pillanatra abbahagyta a magvak keresgélését és kiegyenesedve Zonk szemébe nézett. Ő pedig bárgyún mosolygott a szépségre, és hadonászni kezdett lapátkezeivel, úszást imitálva.

- Jeh - válaszolt a nő, és intett az udvarlónak, hogy segítsen magokat szedni.

Zonk odatéblálobt, és rugdosni kezdte a port. Aztán

meglátott pár lehullott termést, és kelleetlenül a gyűjtőedénybe dobta. Hamar ráunt a dologra, így indított még egy rohamot.

- É csobb? - fogta meg a másikat a vállánál. Az ósaszony azonban megrázta a fejét, és rámutatott a földön szétszóródott magokra. Zonk felidegesedett, belemarkolt az edénybe, és a nő fejéhez vágott pár termést. Eztán vihorászva faképnél hagyta a szitkozódó némbert. Hiába, Zonk nem dőlt be a női praktikáknak, nem tudott mondani bódító szagukra, és rebegő szempilláikkal sem hatották meg őt. A maga ura volt. Egy úr pedig, ha fürdeni támad kedve, hát fürdeni fog. Lement a tóhoz, aztán óvatosan belemászott a vízbe. Imádta a selymes kövek érintését a talpa alatt, azt, ahogyan a víz körülölelte a testét. Bundája lelapult, és sokáig hűtötte testét, még akkor is, amikor befejezte a fürdözést. Volt a közelben egy félelmetes morajú vízesés. Mindig is lenyűgözte a robaj, a felszálló vízpermet, a tajtékozó, fehér habok a zuhatag lábánál, de soha nem mert a közelébe menni. Most is félt, de eldöntötte: ma lesz a felfedezés napja. A biztonság kedvéért azért visszament az ósaszonyhoz, aki amint meglátta ismét mormogni kezdett, és fenyegető mozdulatokat tett felé. Zonk magabiztosan odalépett, felrúgta a magokkal teli edényt, belemarkolt a sivalkodó nő hajába, és ellentmondást nem tűrően húzni kezdte maga után. Az asszony először kétségbeesve rúgkapált, fejhangon jajgatott és makogott, de szép lassan megnyugodott. A végén már húzni sem kellett, jött magától, beletörődvén a helyzetbe. Így lett Zonk tökkelütöttből művész, művészből nőcsábász. Elsétáltak a vízeséshez, és szorosan egymáshoz lapulva megközelítették a tomboló víztömeget. Amint közvetlenül alá értek, megpillantottak egy barlangot, amit vízfüggöny zárt el a külvilágtól. Zonk mutatta, hogy fel fognak mászni a bejáratához, és a nő engedelmesen bólintott. Percek múltán ott álltak a sötétlő lyuk előtt, nagy levegőt vettek, és beléptek. A hatalmas ricsaj szinte azonnal megszűnt, mintha valaki lehalkította volna a vízesés zaját. Hűs levegő fogadta őket, nyirkos falakkal, s a vízcseppeken átszűrődő fényfoszlányok játékaival. Táncolt a fal és a padló, folyt le a falon a Nap, és ez a látvány megigézte Zonkot. Percekig bámulta, kezét előrenyújtva, száját kitátva. Varázslat lehetett ez, semmi kétség. Lehet, hogy még mindig bámulná a falra vetített vízcsepp-fátylat, ha az ósaszony finoman a bordái közé nem könyököl. Zonk kissé sértődötten vett tudomást a másik jelenlétéről, úgy érezte megzavarták e nagyszerű és intim újdonság csodálásában. Ráförmedt a nőre, és húzni kezdte a barlang belseje felé. Csakhamar azonban eltűntek a fények, és koromsötét lett. Csupán pár száz jelentéktelen, több százezer éves sztalaktit és sztalagmit csöpögését lehetett hallani. Zonk hallgatni kezdte ezt a csodálatos zenét, leült a hideg kőre, és önkéntelenül elmosolyodott. Még a nő sem szólt semmit, csak bámult bele a sötétbe. Valahogy mindketten tudták, hogy most nagy dologra bukkantak.

Már aznap este visszatért az egész törzs a vízeséshez, élükön Zonkkal. Lángoló botokat és tuskókat cipeltek, hadonásztak, ahogy csak tudtak. Néha egy-egy fájdalmas ordítás hallatszódott ki az izgatott hangok közül; bátornak bátrak voltak a tagok, de saját magukon kívül nem figyeltek másra. Zonk nagy lendülettel sétált be a vízesés alá, a zuhany pedig egy pillanat alatt kioltotta a tüzet. Megtorpant, és vakarni kezdte a fejét. Nézte a füstölő botvéget, aztán a vizet. Megint a botot, majd megint a vizet. Túlzás lenne azt állítani, hogy összerakta magában a történeteket, de arra rájött, hogy a tüzet bent kell elkészíteni. Kirohant hát a többiekhez, és mutatta a tönkrement fákllyát. Valami kezdetleges nevetésféle futott végig a sorokon. Az asszonyok már megtanulták, ha vizet locsolnak a parázsra, az füstölni kezd, és megszűnik a melege. Zonk az egész tűzkészítési ceremóniából csak a melegedés részét ismerte, így őt meglepte az események

váratlan fordulata. Szerencsére volt a törzsnek pár bölcsőbb egyede, és ők utasításba adták, hogy csomagolják a száraz fákat állatbőrökbe, és rohanjanak át velük a vízfüggönyön. Csaknem egy órán át hordták a tüzelőt a barlang belsejébe, felhalmoztak egy csomót, majd újragyújtották a fákyákat. És végre, a kitartó törzs szeme elé tárukt a barlangcsarnok, fénylő cseppköveivel, remegő árnyékaival, hívogató belsejével. Gyönyörű volt ez a bent világ, mintha egy teljesen új élet kapujában álltak volna. Maguk mögött hagyták az éjszakai ragadozókat az éles, húsba tépő karmaikkal, és a kegyetlen telet, a fagyos széllel, a hófúvásokkal, a hetekig tartó esőt a dagonyával, amiben eltűnnek a magvak és elsüllyed a vadász. Pompás lehetőségek egész tárháza sorakozott fel most a törzs előtt, egy barlang, ahol minden egyes tag elfér egyetlen légtérben, egymás védelmében, a hatalmas központi tűz körül. Ósemeri mértékkel mért meghatódomság volt a lelkekben, körülvették hősüket, megszeppentem motyórástak az orruk alá. Zonk pedig állt a barlangjának közepén, a társai szerető gyűrűjében, fogadta a gratulációkat, és dagadó mellkassal emelte szemeit a fénylő mennyezetre. Így lett Zonk tökkelütöttből művész, művészből nőcsábász, nőcsábászból pedig felfedező és hős.

Hatalmas lakomát csapott a törzs aznap este. Berendezkedtek az újdonsült otthonukban, az asszonyok órákon át szedték a finomabbnál finomabb, színesebbnél színesebb gombát, Zonk utasítására. Ő vezette be őket a barlangi gombák világába, esőfelhősínű soványkaktól kezdve, a nagy és telt almagombákon át, szedtek mindent, ami egy fenséges vacsorához kellhet. Még halványkéken világító, apró és ritka darabokat is találtak. Ezeket érintetlenül hagyták, mert utat mutattak a sötétben, még akkor is, ha a fákyát el kellett dobni, mert már az ember csuklóját égette. Eközben a táborban csak hordták és hordták a fákat a tűzre, a barlang tetejét már alig lehetett látni a nagy füstben. Állatbőröket terítették a

padlóra, megkeresték az összes edényt, rönköket állítottak hangulatvilágításként, és vizet szállítottak a vacsorához. Mikor Zonk visszatért a nőekkel, hatalmas üdvözléssel fogadta őket. Beledobálták a gombákat a kőből készült edényekbe, majd a tűz közelébe tolták. Ekkorra már rájöttek, hogy a meleg kaja finomabb, mint a hideg. Megállás nélkül falta a boldog törzs a lakóhely által felkínált javakat, vihorásztak, és a maguk kezdetleges módján történeteket meséltek vadászatokról, kalandokról, eltávozott társaikról. Az asszonyok sűrűve-forogva töltötték a vizet a szomszédos harcosok szájába, a gyermekek ugráltak a tűz körül, vagy szájátva hallgatták apjuk meséit. Aztán felállt Taktak, aki még mindig az egyik legtiszteltemőbb tagja volt a törzsnek, kiemelt a tűz széléről egy megfeketedett facsonkot, és Zonk kezébe nyomta. Rámutatott a falra, majd karjait széttárta, és mosolyogva végignézett az őseembereken. Zonk életében talán először megértette, hogy mit kíván tőle Taktak, és hatalmas elszántsággal kezdte rajzolni ezt a napot, az ő hőstettének napját, egy új kor kezdetét.

Tízezer évек múltán egy csapatnyi régész rábukkant egy páratlan lelőhelyre. Kiszáradt tómederből kellett éles sziklákon manőverezni, hogy a félig beomlott barlangjárathoz érjenek, de minden kétséget kizáróan megérte a fáradozást. Odabent közel ötven darab ősemercsontváza bukkantak, kőből készült fegyverek és edények közt heverve. A tudósok sokat törték a fejüket a furcsa felfedezésen, de sehogy sem tudtak rájönni a különös temetőhely rejtélyére. Pedig nincs semmiféle rejtély a dolgok mögött. Zonk ugyanis tökkelütöttből művészzé vált, majd művészből nőcsábásszá, nőcsábászból pedig felfedező és hős lett, de gombaszakértő, nos az sosem.

Zeik Zamek

A kísérllet

Lennék kelő napfény,
Hogy melegítselek,
Lennék selymes bársony,
Hogy kényeztessselek.

Lennék tiszta patak,
Hogy megittassalak,
Lennék puha paplan,
Hogy betakarjalak.

Lennék édes gyümölcs,
Hogy megettesselek,
S lennék gyilkos medve,
Hogy széttéphesselek!

Harmincezer évvel időszámításunk előtt

Grak mozdulatlaná dermedt. Hihetetlen volt számára, hogy a kismalac épp feléje tart - nem számított ekkora szerencsére. A faágon egyensúlyozva erősen koncentrált. Bunkósbotját a földön hagyta, amikor felkapaszkodott a lombok közé. Valójában egy kis szilvát akart szedni, de ha már így alakult a helyzet, akkor talán a malacsült is megteszi!

A csíkos hátú a közelébe ért: hamarosan rávetheti magát. Izmai megfeszültek, amint felkészült a nagy ugrásra. Ha most elvét, azt banni fogja. Ezek az idomtalan jószágok meglepően fürgén mozogtak. Kergetni őket teljesen felesleges volt. Néhány feszült pillanat elteltével levette magát a magasból!

Az állatnak remek reflexei voltak - mihelyt némi hangot hallott a feje fölül, rögvest nekiiramodott. A testes férfi csak a hült helyére zuhant, ám előrevetődött, és egy bravúros mozdulattal sikerült megfognia!

A lábát markolta meg, és már fel is állt vele. A kétségbeesett zsákmány hangosan visított és összevissza vergődött. Grak nagyon boldog volt. Szinte összefutott a szájában a nyál. Ekkor azonban gallyak recsegését hallotta. Egy kifejtett vaddisznó csörtetett felé, akár a bosszúállás életre kelt anyyala. Feltehetően az anyaállat lehetett. Ez bizony egy cseppet sem volt tréfa! Ijedtében menten elejtette a visító csöppseget, de még így is alig tudott kitérni a száguldó rémség elől - a szőrös test súrolta, ahogy elviharzott mellett.

A zömök vadász csinált egy piruettet, de az ijedtségen kívül semmi baja sem lett. Mikor nagy nehezen helyreállt a térérzékelése, máris figyelnie kellett, mert az agresszív vad túlfutott ugyan rajta, de galád módon visszafordult rá! Nagyon sebesen közeledett. Pánikba esve vetődött félre. Az agyaras a jobb keze mellett száguldott tovább... aztán lefékezett, s harmadszor is célba vette - most azonban kivárt egy kicsit. Láthatóan felmérte a távot és a szöveget. Talán biztosra akart menni. Lábával ingerülten toporzékolt, bösz szemei vérben forogtak. A rémült férfi lassan oldalazva egy vaskos törzsű fa elé állt. A veríték csípte a bőrt. Néhány örökkévalóságnak tűnő pillanat elteltével az ingerült vad megiramodott. Most minden az ügyességen múltott. Ha elvét, az ütemet, több hibára nincsen lehetőség. Még nem... még nem... az utolsó pillanatban ugrott félre. Zömök alkatát meghazudtolva elképesztő magasságba emelkedett. Talán az ijedtség lehetett az oka. Taktikája azonban bevált, mert az állat a fának rohant! Kaffantott néhányat és valósággal tántorogni kezdett.

Grak felkapta a bunkósbotját, és fejbe verte vele, hogy csak úgy kongott. Aztán még háromszor sújtott le teljes erejéből, az utolsó találattal pedig sikerült letaglózni áldo-

zatát! Felkiáltott örömeiben, és a biztonság kedvéért újból odavágott. Elejtett egy kifejtett vaddisznót! Ez csapda nélkül eddig csak a legkitűnőbb vadászoknak sikerült. De most már neki is! Büszkeség töltötte el a szívét, miközben rögtön az ínycsiklandó falatokra gondolt.

Elégedetten mosolygott, ám hirtelen olyan érzése támadt, mintha figyelné valaki. Ösztönösen megfordult, és egy fura alakot látott a bokrok között állni – szürke bőrű, alacsony, kétlábú lény volt, hatalmas, pupillák nélküli, fekete szemekkel. Felmordult a meglepetéstől, és erősebben szorította meg a bunkósbotját. Biztosra vette, hogy emberfélék lát, bár nagyon különböző a lapos fejüektől, és a saját népétől is. Az első gondolata az volt, hogy meg kell védenie a prédát. Tett néhány tévova lépést az idegen felé, ám a hatalmas, sötét szemek beszélni kezdtek hozzá.

Nem tudta honnan, de mintha ismerte volna azt a kis törpét. Leengedte fegyverét. A félelem és a kíváncsiság küzdött benne, amint előrelépett. Valami egészen elképesztő hatalmat érzett a lény felől áramlani – olyan volt, mintha behatolt volna a fejébe – talán át akarta venni az irányítást felette. Megszédült, és tántorogni kezdett. Nagyon gyengének érezte magát. Hirtelen ráébredt, hogy egy felsőbb hatalommal került szembe. Egy istennel találkozott volna? Iszonyatos súly húzta lefelé az akarát. Ennek nem lehetett ellenállni! Képtelen volt megfogalmazni, mi lehet ez, de nem testi erő volt, hanem valami másfajta. Mire felfogta volna, mi történik, összeesett, és elvesztette az eszméletét.

Az elkövetkezendő időszak álomszerűen telt. Csak néha tért észhez, de meglehetősen érdekes dolgokat tapasztalt. Nagyon könnyűnek érezte magát, és mintha a levegőben húzták volna. Szürke bőrű istenek vették körül. Hasonló alkattal bírtak, mint akivel nemrég találkozott. Az erős fény kellemetlen volt egy kissé. Megszúrták a karját. Nem érzett fájdalmat, és félelmet se nagyon – a sötét szemek megnyugtatták. Szavak nélkül beszéltek hozzá, ő pedig végrehajtott mindent, amit kértek tőle. Eszébe sem jutott volna ellenkezni. Engedelmesen tűrte, hogy megvizsgálják. A fejénél matattak a legtöbbit. Aztán egy hideg barlangba tették, ami teljesen sima falú volt. Még sosem hallott olyan zúgást. Fénysugarak pásztázták végig a testét. Fogalma sem volt róla, mit tesznek vele, de biztonságban érezte magát. Aztán újra sötétségbe zuhant.

Malacokról álmodott, táborúzról és az otthon melegéről. Nem kellett tartania semmitől, mert tökéletesen szabadnak érezte magát. Talán egész életében először. De sajnos nem tarthatott örökké a csoda.

Mikor felnyitotta a szemét, kábán nézett körül. A földre hulló napsugarak csíkokká folytak a lombok között. Madárdal hallatszott és bogarak ciripeltek. Egy hangya mászott az arcán. Erőtlenül tápáskodott fel. Az erdőben volt, mintha el se vitték volna. Nehezen tudta összeszedni a gondolatait. Fájt kissé a feje. Eszébe jutott a zsákmány, amit elejtett... és lassan a furcsa álmái. Mi történt vele?

Körülnézett, de sehol nem látta a bunkósbotját, sem pedig a disznótetemet vagy a szilvafákat. Kár, pedig jó lett volna! Korogni kezdett a gyomra. A hasába éles fájdalom nyilallt – már igencsak éhes volt. Meg kellett keresnie a társait. A bokrok susogni kezdtek, ahogy átfújtt köztük a szél. A háta mögül kellemetlen szag áradt. Tüstént feszültté vált tőle. Megfordult, és farkasszemet nézett egy óriásmedvével.

A kifejtett ragadozó alig néhány méternyire volt tőle – kitátotta hatalmas száját, és beleüvöltött a szélbe. Úgy nézett ki, mintha tüstént rá akarná vetni magát. Grak valósággal megdermedt a rémülettől. Egyenest az állat szemébe nézett. Vadságot látott benne, gyilkos ösztönt: egyszerűen képtelen volt elszakítani róla a pillantását. A vérengző bestia azonban nem támadta meg. Talán meglepődött rajta, hogy nem futnak el előle. Ijesztésképpen újra felüvöltött... aztán hirtelen megdermedt.

A rémült vadász összehúzta a szemöldökét. Olyan érzése volt, mint a szürke bőrű istenek közelében. Valami érthetetlen, teljesen ösztönös módon kapcsolatba lépett az állattal! És akkor már tudta, hogy nem érheti baj! Átvette az irányítást a félelmetes ragadozó felett. Főlényben volt

vele szemben. Uralmat nyert rajta – nemrég vele is ugyan-ezt csinálták.

„Menj innen!” - sugallta a medvének, az pedig engedelmeskedett neki! Megfordult és elfutott. Pár pillanat elteltével már csupán a bokrok hajladozása emlékeztetett rá.

A férfi csak állt és bután nézett. Valami egészen elképesztő dolgok történtek vele az utóbbi időben. Már biztosra vette, hogy istenek rabolták el, de hogy miért, az rejtély maradt. Az viszont nagyon érdekelt, hogy merre lehetnek a többiek. Beleszimatolt a levegőbe, és tüstént megérezte a tó illatát. Igen kiváló szaglással rendelkezett. Elindult az orra után, és tudta, hogy hamarosan megleli őket – a népe ugyanis a víz partján élt, bőrökből készített sátrakban.

Hosszú ideig gyalogolt, végül ismerős környékre tévedt. Vadszilvafákat talált. Ennek nagyon megörült. Rögvest telefalta magát, aztán keresgélni kezdte a disznótetemet, ám sehol se találta. Vagy az állatok tüntették el, vagy az istenek vitték magukkal.

Szomorú volt kissé, de hamar túltette magát rajta. Haza kellett térnie. Hosszas gyaloglás után kiért végre az erdőből – a sekély vizű tó kicsit távolabb hullámozott, de máris találkozott Lándzsással és Csumakkal, akik éppen arrafelé tartottak. Mikor meglátták, lelkesen mosolyogtak rá.

- Merre jártál?
- Azt hittük, a halálotat lelted! Épp most indultunk a keresésedre!

- Kevés reményünk volt!
- Istennel találkoztam!
- Már két napja, hogy eltűntél.
Grak megtorpant, amint odaértek hozzá.
- Az nem lehet.
- Dron már elfoglalta a sátradat.
- Figyeljete ide... istennel találkoztam!
Furcsán néztek rá.
- Istennel? És milyenek voltak?
- Alacsony emberkék, hatalmas szemekkel. Szavak nélkül beszéltek hozzám.

- Itt vannak még?
- Már elmentek. Elejtettem egy vadkant, és akkor vettem észre az egyiket. Magával vitt egy furcsa helyre.

A vadászok hitetlenkedve bámulták.
- Elejtettél egy vadkant? Hogyan?
- Leütöttem.
- Valóban? És hol van?
- Nincs meg. Az istenek elvitték.
A két másik összenézett.
- Fura dolgokat beszélsz.
- Pedig igaz. Találkoztam egy medvével is, de ránéztem és elmenekült.

A társai felnevettek, aztán Csumak futni kezdett a tó felé. Alig várta, hogy elmesélje a többieknek, amit hallott. Grak keserűen figyelte. Lándzsás csak mosolygott.

- Gyere, menjünk!
Megindultak a tábor felé. Várható módon már nagy volt a hangulat, amint odaértek - a tömzsi Csumak rendesen felvidította az embereket. Úgy seregletek köréjük, mint a dögövek.

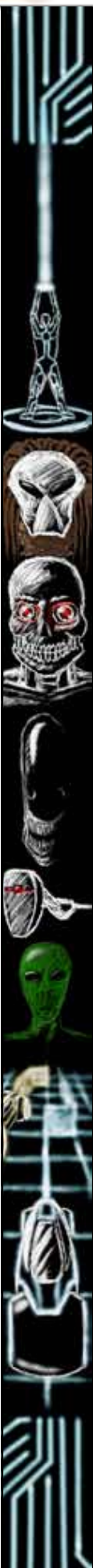
- Mit hallok, elkergettél egy medvét? - kérdezte Ras.
- Az még semmi, de leütött egy vadkant is! - röhögött valaki.

- És az istenek milyenek voltak? Mesélj róluk valamit!
Szinte áradt felé a gúny.
- Hagyjatok békén!
Bement volna a sátrába, de az útjába álltak. Dron volt az, a törzs egyik legerősebb harcosa.

- A sátor már az enyém!
- Miért?
- Két napra eltűntél, és azt hittük, hogy meghaltál. Beköltöztem a helyedre.
- De már visszajöttem!
- Ez a sátor akkor is az enyém! Neked adom helyette a másikat.

A rozoga, toldott-foldott tákolmány nem volt túl bizalomkeltő.

- Inkább a sajátom kell!

- Vedd el, ha mered! - hörögte Dron.

Volt már vele probléma régebben is, mert kiszemelte magának Grak asszonyát, ám a nő már meghalt, így a konfliktus elmaradt... most azonban újabb volt kilátásban.

- Állj félre az utamból!

- Különben mi lesz? Engem is elkergetsz, mint a medvét?

Sokan felnevettek, Grak pedig érezte, amint a félelem végigkúszik a hátgerincén. Testes ellensége már nem egy emberrel végzett - ha most szembeszáll vele, akkor ő következik! Megfordult és bement a másik sátorba.

- Ez az! Takarodj csak el!

A többiek kicsúfolták. Világosan hallotta a megkopott állatbőrök mögül, persze ők is tisztában voltak ezzel. S mindezek tetejében a sámán is ócsárolni kezdte.

- Még hogy elijesztett egy medvét a pusztá tekintetével! Tán varázslónak képzeled magát?

Csak nevettek és pocskondiázták. A törzsfőnök fennhangon kijelentette, hogy gyűlöli a gyáva hazudozókat.

A legszívesebben üvöltött volna a visszafojtott indulatoktól, de nem csinált semmit. Tudta, hogy pár nap múlva elfelejtik az egészet, mégis fájdalmat érzett. Fájt a lelke. Egy idő után azonban megunták a hangoskodást. Talán belefáradtak. Összehúzta magát és aludni próbált. Nem sikerült neki. A levegő egyre jobban lehűlt. Betakarta magát egy bűdös, szakadozott, kimustrált állatbőrrel, de még sokáig forgolódott, mire sikerült elszenderednie.

Álmában felhők között járt - egy átlátszó falon keresztül nézte őket. A nagy szemű istenek között volt. Szavak nélkül beszéltek hozzá most is, mint nemrégiben. Nyugalomra intették. Hihetetlen szeretet vette körül. Ilyesmit a törzsében sohasem tapasztalt. Az emberek gonoszak. Talán még a vadállatok is jobbak náluk.

A gondolat hatására tüstént meglátta a medvét. A félelmetes ragadozó a tó felé sétált... ő pedig leereszkedett hozzá. Súlytalanul lebegett felette, miközben kezdte átvenni az ösztöneit, ahogy közelített felé. Érezte az éhségét, a vérszomját, a mohóságát, az elfojtott indulatait - sok tekintetben hasonlítottak egymásra. Még közelebb került hozzá... és akkor megtörtént! Eggyé vált vele! Ez kisebb-fajta csodának beillett.

Felerősödtek a szagok és a természet hangjai. Egyre inkább előntötte a vérszomj. Már nagyon éhes volt. Legszívesebben felüvöltött volna, de visszafogta magát. Csendben kellett maradnia! A nagy víz felé lopakodott. Füst áradt felé. Hatalmas mancsait puhán tette a földre. Már besötétedett, és a nap helyett a félig telt hold világított bágyatag fényével. A csillagok, mint apró szentjánosbogarak szóródtak szét az égen. A tábor felé vette az irányt. Egy láng vezette, ami már a földön izzott - a törzse minden éjszaka kijelölt egy őrszemet, aki táplálta a tüzet és figyelt, hogy ne tévedjen arra ragadozó. Most azonban ritka kellemetlen látogatójuk lesz! Hamarosan meg is látta a régi sátrát. Azt most Dron bitorolta! Kérdés, hogy meddig. Lesből ugrott az ügyeletes őrszemre, aki nem volt más, mint Hosszúléptű, az egykori jó barátja. Ezúttal viszont nem számított a barátság, mivel csak gyilkolni akart! A szerencsétlen férfinak még arra se maradt ideje, hogy felkiáltson. Egy gigászi hústömeg teperte maga alá, és kegyetlenül erős állkapocs tépte ki a légcsővét. Grak élvezettel marcangolta, majd egyszerűen besétált abba a sátorba, amelyeket nemrég Dron vett el tőle, és meglepte a bentieket is!

Nem csupán a gyűlöletes harcos, hanem az asszonya és a kisgyereke is ott tartózkodott. Mindnyájan mélyen aludtak. Ő csupán tette a dolgát: hatalmas fogazatát tövig mélyesztette ellensége húsába. Isteni érzés volt összeszorítani az állkapcsát. Roppantak a csontok, ahogy szét harapta a nyakát. Spriccellt a vér a pofájára és élvezettel harapott újra. Éles sikoltás harsant mellette: Dron asszonya felébredt. Odacsapott hatalmas mancsával, valósággal letépvén a fejét. Majd rávetette magát a felriadó gyermekre, és könnyedén agyonnyomta a súlyával. Aztán kimászott a sátorból, mert tudta, hogy az emberek felriadtak. Egyáltalán nem tévedett. Art futott felé, kőbaltát szoron-

gatva. Ő mindig bátor volt. Vagy ostoba inkább? Előrelelőült és hatalmas mancsának egyetlen csapásával kivégezte. Agresszívan üvöltött a szélbe. Vértől mocskos pofája félelmetes látványt nyújtott.

Az emberek pánikba esve menekültek, egyedül Lándzsás támadott rá. Elhajította nehéz fegyverét, ami a bal vállába fűrődött. Grak valósággal örjöngeni kezdett. Na, ezt nem kellett volna! A fogával tépte ki magából a fegyvert, majd üldözőbe vette egykori barátját. Vértörős ködfüggöny ereszkedett a szeme elé. Egy asszony került az útjába, mire egyszerűen eltaposta. A gyerekek sírtak, Lándzsás pedig az erdőbe menekült. Úgy döntött, nem üldözi tovább - volt még préda bőven a táborban. A sámán megkövültlen állt, és tágra nyílt szemekkel, hitetlenkedve nézett.

„Tán varázslónak képzeled magát?” - visszhangzott a „medveember” fejében a gondolat. Rávetette magát és összetiportá. Aztán néhány gyereket vett célba - élvezettel hasította szét a testüket. Valaki egy lángoló faággal közeledett felé. Egyáltalán nem ijedt meg, de már a harcosnak sem volt ideje rémüldözni - pillanatok alatt végzett vele. Már nem barátokat látott, hanem prédákat. Az állat ösztönei teljesen átvették felette a hatalmat. Gyilkolt, akit csak tudott. Csak egyetlen sátorba nem ment be, de így is tökéletesen kiélhette magát!

Másnap

Csipásan ébredt fel. Nehéznek érezte a testét, és borzasztóan szomjas volt. Valami állatok marakodtak odakinn, és legyek zümmögését hallotta. Kellemetlen szagok csaptak meg az orrát. Lomhán mászott ki a sátrából. Az elé táruló látványtól égnek állt a haja: az egész tábor szét volt dűlve, s mindenfelé holttestek heverték - a törzsének a tagjai. Vadkutyák marakodtak rajtuk; nyúlós beleket próbáltak kitépni egymás szájából. Belsősegek szóródtak szét. Az egyik kutya morogva indult meg felé, aztán rémülten futott el, mintha megijedt volna tőle. A többiek rögvest követtek.

A férfi lassan tért magához. Döbbenet figyelte az áldozatokat. Eszébe jutott az álma. A hányinger kerülgette. Meglátta a gyermekét is a halottak között! Odatámolygott, és térdre vetette magát. A kisfia teste szét volt marcangolva! Alig tudta felismerni, de ő volt az, semmi kétség. Magához szorította és zokogni kezdett. Lándzsás közeledett felé, mérhetetlen fájdalommal az arcán. Szinte rá se mert nézni. Ezt az istenek csinálták! Nem értett az egészből semmit. Miért büntették meg? Mit akarnak tőle? Az égre emelte a könnytől ázó arcát.

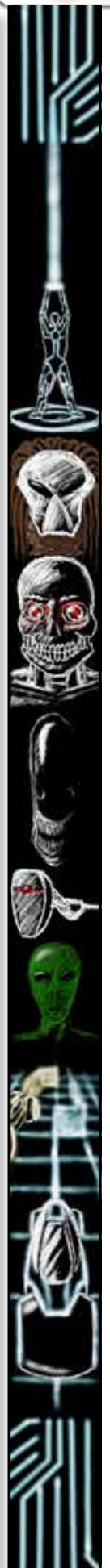
- Hol vagytok most?! - kiáltotta dühösen. - Hol vagytok, istenek?!

A growlok hajó mind e közben álcavédelmének biztonságában, földközélen lebegett. Wraxlusz első tiszt a monitort figyelte. A nemrég lezajlott események szomorúsággal töltötték el.

- Jó előre szóltam, hogy nem szabad nekik mentális képességeket adni - dűnyögte mogorván. - Pedig a szívem legmélyén bizakodtam, de ez most nagyon rosszul esett. Ő volt köztük a legjobb lelkű egyed, aztán nézd, mit csinált haragjában! Ráadásul hamarosan a többi példány is egyre komolyabb erőkre fog szert tenni. Mi lesz, ha egymás elméjébe látnak majd? Bele se merek gondolni! A kísérletünk tökéletes kudarc!

- Sajnos egyetértek - bölintott Frenon admirális. - Ezek a létfomák teljesen mások, mint mi, el kellene fogadnunk végre! Más környezetben élnek, és sokkal agresszívbab ösztönökkel bírnak, mint a saját őseink... ezúttal úgy tűnik, a megfigyelőknek volt igazuk.

- Kivételesen nekik. Biztosra veszem, hogy ez a mestersegesen manipulált faj hamarosan ki fogja irtani magát! Bennünk nem volt ragadozóösztön, és volt időnk hozzászokni a telepátiához, ami előnyt jelentett számunkra a ránk vadászó állatok felderítésében, majd a legyőzésében és irányításában, ahogy erősödött a készségünk. Alkalmazkodni tudtunk az erőhöz, mert megtanultuk elfogadni egymást. Képesek voltunk felülemelkedni önző vágyainkon, mert muszáj volt! De nem jó, ha a primitív ragado-

zööstönökkel bíró lényeket is mentális hatalommal látjuk el, mert rögvést egymás ellen fordulnak. Ez olyan, mintha gyerekeknek fegyvert osztogatnánk. Talán nem véletlen, hogy közöttük nem alakult ki gondolatátvitel. Az XWS 213 típusú génverzió sajnos ezen a bolygón totálisan leszerepelt. Nyugalom és béke helyett egyértelműen pusztulást okozott. Nem akarom még temetni őket, de az eredmény siralmas!

- A másik fajtaival mi a helyzet?

- A lapos fejűekre gondolsz? Náluk kevésbé avatkoztunk be. Talán van esélyük, egyelőre azonban ők is önvészélyesek... bár szerintem elképzelhető, hogy pár ezer év múltán a bolygó uraivá válnak.

- Igen, erre nagy az esély! Főleg, ha a vurmonok kipusztulnak.

- És főleg, ha békén hagyjuk őket!

- Arra azért kíváncsi lennék, hogy sok ezer év elteltével, ha a bolygó új urai megtalálják a vurmonok megkövült maradványait, mit fognak gondolni róluk? Talán őrleányeknek hiszik majd őket.

- Azt azért kétlem. De a koponyatérfogatok valószínűleg feltűnik majd a tudósoknak. Talán elgondolkoznak rajta, hogy nem díszből nőtt akkorára az agyuk.

- Ez persze sovány vigasz. Jobb lenne, ha a kezdetleges

létformák pátyolgatását egy életre elfelejtenénk. Egyedül a stomakokkal jártunk szerencsével, de azóta már rengeteget hibáztunk. Ritkán fordul velem elő, de most valósággal mardos a lelkiismeret.

- Igazad van. Nehéz lesz elmondani a bizottságnak, de a kísérletezésnek vége!

- Ideje hazatérnünk.

A growlok hajó karcsú teste lassan tűnt el a világűr végtelenében.

Azóta rengeteg idő telt el, és a hosszú fejűek valóban kihaltak. A maradványaik lelőhelyéről neander-völgyi embereknek nevezték el őket, és a tudósok úgy vélik, hogy a mi őseink végeztek velük, hogy még írmagjuk se maradt. Pontosabban nem egészen... a legújabb kutatások szerint a neander-völgyi ember génei az európai lakosság négy százalékában jelen vannak - ezek szerint keveredett egymással a két faj. Elképzelhető tehát, hogy az XWS 213 típusú génverzió túlélte néhány emberben. (Ha ez így van, akkor már csak az a kérdés, milyen erősségű mentális hatalmat tudnak magukban kifejleszteni.) Ám hiába telt el oly sok év, nyugtalan fajunk szuper képességek nélkül is önvészélyes maradt. Kíváncsi lennék rá, hogy mit hoz majd a távoli jövő!

Anthony Norton

Teremtsünk embert a magunk képére

A komoly kategóriában II. helyezést elért, a 6. oldalon kezdődő „A tudás bűn” című novella előzménye.

Bogáncs tanácstalanul megtorpant, és megvakarta loncsos tincsű fejét. A vadászok úgy heverték szanaszét, mint a dögök. Még a szaguk is dögé volt, éppenséggel csak szuszogásuk jelezte, nem múltak ki. Mérgeesen fújtatott, odasietett a legközelebbihez és jól az oldalába rúgott, készen arra, ha a vadász hirtelen megmozdulna és felé sújtana mérgeiben dárdájával, odébb ugorjon. A hímektől kitellett az ilyesmi!

Áldozata, Szőrös Has rá se hederített. Hátán heverve, szétvetett karokkal úgy festett, mint egy kikészítésre váró medvebőr. Nevezetes szőrös hasa fedetlenül domborodott az ég felé.

Bogáncs levegőért kapkodott. Azt se tudta, felháborodásában visítson, vagy ugráljon, esetleg egyszerre a kettőt. Míg ők türelmesen várták a hímeket a vaddal, ezek nagyokat alszanak?! Végül se nem ordított, se nem toporzékolt, kitágult orrlyukakkal szimatolt körbe, hogy a csudába járhattak így a vadászok.

Várta volna rohadt gyümölcs szagát is, azoktól bárki megkötyagosodott. Főleg a kicsinyek! Egyébként is rendetlenek voltak, de ha erjedt bogyót faltak, végképp nem lehetett velük bírni. Se magokat, se csutkákat nem lelt. Egyre különösebbé vált a történet.

Bogáncs okos nősténynek tartotta magát. Így biztosra vette, ha leül kicsit, és elég hosszú ideig töri a fejét, rá fog jönni, mit keresnek a vadászok egy tisztás közepén horkolva.

Míg elmélkedett, eszegetni kezdte a gyűjtött bogyókat, magvakat, az is serkentse kissé a gondolkodást. Észrevette, ha rág, miközben meg szeretne valamit oldani, hamarabb sikerül.

Éles szemmel felfedezte az elejtett vadakat, tehát hazafelé tartottak. Egyébként sem voltak olyan messze a barlangtól, hiszen Bogáncs maga is itt volt, már pedig a nőstények, ha tehették, a barlang közelében maradtak.

A hímek fegyverei vagy le voltak szúrva a földre, vagy szépen földre helyezték, azaz nem csak úgy hirtelen tört rájuk az álmosság, szétdőljének. Ezek bizony lepihentek.

Bogáncs ügyesen szétharapta az egyik mag vékony héját, messzire köpte a felesleget. Finom mag volt, egy

nagy virág képéről szedte. Az anyja mutatta meg, a nagy melegben van egy virág, ami nagyobbra nő, mint a feje, arra forog, amerre a nagy fény van, és a meleg idő végére ehető magvakat terem.

Miközben töprengett, rágott, emlékezett, és elcsípett karján egy bolhát, a fülét is hegyezte. Óvakodott a vadaktól és más törzsektől. Olyan nem létezett, ne füleljen. Aki nem fülelt, hamar dárda hegyén találta magát, vagy egy idegen hímet magán.

Úgy határozott, jobban megszaglássza Szőrös Hasat, meg a többieket. A sámán szerint némely állat tiltott, és aki olyat öl le s megeszi, vagy rossz vizet iszik, annak zöld lesz a nyelve, fűszagú a lehelete. Bogáncs kitátotta Szőrös Has száját, de vaskos szájszágon kívül semmi füveset nem érzett. Helyette volt viszont valami más, új szag.

Nyakát tekergette, beharapta alsó ajkát, körbebandított. Nem, még mindig nem tört rá semmi vész. Másik vadász pofáját szagolta meg, azé is ugyan olyan szagú volt. Ezek csak vettek magukhoz valami nem jót! Hasonlított a rohadt gyümölcse.

Egyik vadásztól a másikig kúszott, amikor belerúgott valamibe, ami csörömpölvé odébb gurult. Mozdulatlanra merevedett. A hangra nem csörtetett elő senki és semmi. Kíváncsian megkereste a csörgő tárgyat, leguggolt. Kézbe vette, ide-oda forgatta.

Hengeres volt, akár a tulajdon karja és fényes. Nem kőből készült, nem fából, de még csak nem is bőrből, vagy csontból. Egyik végén volt egy luk, megszagolta. Köhécselve rántotta el orrát. Ez az! Ezt a szagot érezte a vadászok szájában!

Most, hogy felfedezte ezt a tárgyat, többet is észrevett szétdobálva a hímek körül.

Bogáncs szemrehányón kiegyenesedett. Akármit is ittak, úgy jártak, mintha rohadt gyümölcsöt faltak volna. Csak rájuk kell nézni: részeg álmát aludja mind! Felkapott egy fűzérbe kötött nyúlcsaládot, és elindult visszafelé a barlanghoz. Dehogyan fog ő éhen maradni, mert ezek henteregnek!

Hallótávolságba kerülve a barlanghoz megérezte, valami történt. Nagy volt a csönd. Egy madár nem csipogott, egy visongó kicsiny hangját nem hallotta, csak a szél zúgott a fák között. Bogáncs nagyot nyelt, lelapult. És milyen jól tette!

Alig ért hasa a talajhoz, egy magas idegen bukkant elő a

barlanghoz vezető ösvényen.

Még levegőt se vett, nehogy szuszogása elárulja. Rémülten itta be az idegen látványát.

Ilyet ő még nem látott. Nagyon magasra nőtt, magasabbra, mint egy Nagyfejű. Halbört viselt, hosszú haja olyan világos volt, mint a száraz fű, a bőre is másféle volt. Akár a halottaké... hősínű.

Félelmében majdnem összekocant Bogáncs fogsora. Pedig a szomszéd törzs rebesgetett ilyesmit! Az ő vadászai látták, hogy a hegyen túl halottak szellemei elevenednek meg és agyonütik villámló dárdákkal a Nagyfejűeket! A sámánok is óva intették őket, tartsák be a Föld szabályait! Mert ha a szellemek megharagszanak, kipárolognak a rögök közül és bosszút állnak!

Bogáncs számára tapasztotta a kezét, fel ne nyúzsítsen. Rettgése közepette összevizezte magát, de nem bánta. Menekülésre készen hasalt. Tudott ő úgy pattanni, mint a tetű, futni, mint a nyúl!

A szellemnek nem volt arca. Ugyan olyan fényes dolog takarta el, mint amiből a vadászok a részegítőt beitták. És a szeme! Vörösen villant, ahogy pásztázta az erdőt.

Pillantásuk találkozott. Bogáncs szíve dobbant egyet. Fohászodott a Földhöz: „Bár elfordulnál, bár ne vennél észre!” Mire a másodikat verte szíve, tudta, imája nem talált meghallgatásra. A szellem megmarkolta fényes dárdáját, Bogáncs pedig összeszorított szájjal kilőtt búvóhelyéről.

Úgy rohant, mint még soha. Szinte szállt a föld felett, bámulatós ügyességgel kerülte ki a fatörzseket és ugrotta át a mélyedéseket. Gyorsabb volt a szellemnél is.

Szíve zakatolt, fejében nagy sámándob dübörgött. Hiába bukkant elő két újabb szellem, elsiklott közöttük, kezeik a levegőt markolták.

Csak a sziklaparkányig jusson el! Alatta ott a folyó, beleugrik és megmenekül! A szellemeket taszítja a víz! A halbört is azért hordják, hogy megvédjék őket a víztől!

Cikázott keresztül-kasul, semmi nem tartóztatta. Váratlanul fogyott el alóla a talaj, és zuhant alá a mende-déket jelentő folyóba. Hideg víz csapott össze a feje felett. Kalimpált kézzel-lábbal, így érte el a felszínt és később a sekély folyó köves partját.

Nagy kortyokban nyelte a levegőt, loncsos hajából csöpögött a víz, bőrén csikokba gyűlt a felázott kosz. A sziklaparkányon három szellem állt, egy se jött le onnét. Bogáncs kivillantotta fogait, a győztesek örömeivel rikkantott fel.

Éles fájdalom nyilallt baljába. Ugrott egyet. Tisztára olyan volt, mint a darázscsípés! Oldalra nézett és hitetlenkedve tátotta el a száját. Egy női szellem magasodott ott, ahol az imént senkit se látott.

A szellem haja hosszú volt, szorosan összefogta a feje tetején és Bogáncssal ellentétben nem ragadtak bele bogáncsok. Halbört hordott ez is, de látta az arcát, így sötét szemeit, mosolygó ajkát is. Kezében hatalmas fullánkot tartott. Ellopta Bogáncstól a győzelem örömét, és átrakta a maga arcára. Oda akart ugrani, hogy visszavegye, de teste nem engedelmeskedett.

Szíve egy ütemet kihagyott. Hiszen ez a szellem elrabolta az erejét! Ott szívárgott ni a kavicsok közé, hogy feligya a folyó!

Bogáncs térde megroggyant, feje imbolygott. Elmosódott a világ: esett zuhatag nélkül. Morajlott a folyó csobogása, belesöpögött Bogáncs fülébe, hogy iszappá gyúrja, s lehúzza a mélybe, békanyoszolyának, szellemek rabjának a maguk barlangjába.

Minek is fogta meg azt a tilos holmit!

- Merő kosz az egész izé! - fogta össze orrát ujjaival Damkina és odébb is állt. - És ez az állat játszott ki három fegyverest?

Ninki büszkén mustrálta a vizsgálóasztalra terített foglyát, ujjaira igazgatta gumikesztyűjét.

- Úgy volt, ahogy mondtam.

- Rátermettségét bizonyítja. Évek óta megfigyelés alatt tartottuk ezt a példányt - csatlakozott Ninkéhez Enki is, és a leolvasót az elkábított egyed tarkójához érintette. Még gyerekként fogdosták össze több másikkal, és megjelölték.

A készülék csipogott egyet, a monitoron megjelent az egyed azonosítószáma, frissült biometrikus adatai, becsült korával és az eddig elvégzett vizsgálatok eredményeivel.

- Miféle rátermettség ez? Hiszen arra futott, amerre akartátok - tette fel hanyagul lábait a vizsgálóasztal szélére Enlil. - Ez inkább azt bizonyítja, mennyire ki lehet játszani.

- Ha túljárt volna az eszünkön, akkor meg az lenne a bajod - ütögette meg figyelmeztetően lábszárát Ninki. Enlil flegmán felállt, s ugyan ebbe a hangulatban cövekelt le Enki mellett. A hormonális állapotát tükröző adatok biztatóak voltak, Enki mosolygott.

- A lehető legjobbkor szedtük fel a beültetéshez, peteérése van.

- Helyes. Ninlil, kérlek vetköztesd le, és most tisztára! - adta ki Ninki az utasítást asszisztensének. A fiatal nő nyomban hozzá is látott, hogy állig beöltözve, kesztyűben lefejtse a nőtényről a testére gyógyult állati bőrt és szőrmedarabokat, s hogy ipari erősségű fertőtlenítővel csutakolja le a testét. A vizsgálóasztal vízvezetékjében fekete lé csordogált, a szag semmihez se lett volna fogható, ha nem dolgoztak volna teljes gőzzel a szagelszívók.

- Kinek a magját adjátok neki? - kért számon katonás hangon Enlil.

- Bátorkodtam a magamét felajánlani kutatási célra - közörilte meg torkát Enki.

- Hogy nem fordul fel a gyomrod! - gyúrte meg Enlil arcát az undor.

- A tiéd sem teszi eléggé, ha jelentkeztél a programba - fricskázta le Ninki.

- Én nem állatbaráti szeretet, vagy elfogult kutatói szenvedély miatt vagyok itt, hanem hogy a későbbi hibridek minél hatékonyabb felhasználását megtervezzem, véghezvitessem és ellenőrizzem.

- Közös nevezőre is juthatnánk, mire gondolsz felhasználás alatt.

- A mi génjeinkkel feljavítva engedelmes szolgálójává válhatnának.

Ninki a beszélgetés alatt előkészítette a mesterséges megtermékenyítéshez szükséges eszközt, férje pedig, Enki kiszedte a fagyasztóból a hímvarsejteket.

- Nekünk más az elképzelésünk - szólt halkán. Enlil megvetően elhúzta száját.

- Tisztában vagyok veletek: tanítanátok, formálnátok őket a magunk képére, hogy virágzó civilizációt építhessenek a gyámságotok alatt! Ennyire hiányzik, fűrdjétek a saját nagyságotokban és ők azt visszatükrözzék nektek hálájukat?

- Szolgaként nem ugyan ezt várnád el tőlük?

Ninki éles nyelve célba talált, Enlil hűvösen elmosolyodott.

- Nekem elég lenne, hogy féljenek tőlem, nem óhajtanám, szeressenek. Félig maradnak, akik voltak: s az a felük a hálát nem ismeri. A fegyelem elengedhetetlen.

- Be fogjuk bizonyítani, tévedsz - állt ki Ninki mellett Enki. - Most pedig végeznénk a dolgunkat, állj hátrébb.

Enlil nagyvonalúan átadta a terepet az orvosoknak, hadd ejtsék művileg teherbe a nőtényt. Amikor pedig a hormontartalmú, vitamínos injekciók, immunerősítő oltások kerültek sorra, ő maga vette kezébe a tűket. Érzelemmentes szakszerűséggel szúrta a tűt a kába nőtény karjába, Ninlil összerendezte. Enlil ragadozóként mosolygott:

- Pedig bele se vágtam a húsába. De ha vágtam is volna: nem érez most semmit.

A laborból kifelé menet Damkina belekarolt párbába. Ő az eljárása alatt végig adminisztrált.

- Néha meglepődöm, milyen kegyetlen is tudsz lenni.
- Ez nem kegyetlenség. Engem gyakorlatias eszme, nem álmokkal teli, puha szív vezet. Én számolok minden eshetőséggel, Enkiék csak a sikerrel – sétáltak el a szórt fényvel megvilágított folyosón, ahol tucatnyi más laborban ugyanaz folyt, mint ahonnet távoztak.

* * *

Bogáncsnak napok óta fáj a feje, hányingerrel küszködött. Pedig már mindent kiokádott, amit el lehetett képzelni. Már azon a megrázkódtatáson is túlesett, napokkal ezelőtt meztelenül, megváltozott szaggal ébredt. Rémülten sikoltott fel, s bár nyilallt feje, az első erdei dagonyánál fülig megmártóztott.

Még csak az kéne, kiszagolják a vadak és a rovarok belepettezzenek a bőrére! Fázott, póre teste saratlanul úgy világított, akár a nagy fehér szellemarc az égen éjszaka. Viszont mocsokrétéggel magán egészen megjuhászodott. Ismerős illatok borították be, és ha hazaér, majd bundára is szert tesz.

Karja sajgott, meg nagyon viszkett, hasa nemkülönben.

A barlangban a törzs nem tudta hova tenni, mi történt velük. A sámán szerint a szellemek álmot bocsátottak rájuk, hogy így mutassanak utat, hogyan kell eztán élni. Ki-ki arról puszogott, mit látott álmában és mi lehet az üzenete. A sámánnak nem volt se éjele, se nappala, mindeki tőle akarta hallani az álomfejtést.

Bogáncs bús volt. Ő a föld alatt járt, a szellemek barlangjában, ahol nagy fényesség uralkodott, biztosra vette, a feje is azért fáj, mert belebújít az egyik szellem gyötörni. Kérte a sámánt, úzze ki belőle, aki illatos füvekkel meg is tette.

A sok álom végén a törzs arra jutott, költözniük kell. Itt a hely szellemei haragszanak rájuk, ők velük nem akarnak költözködni, keresnek új otthont.

Kivételesen harc árán költöztek be új barlangjukba, ahol egy megtépzott, sámánját veszített törzs élt. Hadban álltak a Nagyfejúekkel, hálások voltak a jövevényekért, hiszen így már nagyobb esélyük volt otthonukat megvédeni. Hálás volt Bogáncs is. Jóféle hím teperte le az első éjjel, később egyszer sem érkezett üres kézzel, ha vadászatban járt. Érkezésüket kedvező jelnek tulajdonították, főleg azután, hogy a Nagyfejúek többet a területükre se tették lábukat. Lett is nagy tekintélye az új sámánnak! Igen erősnek kellett lennie, ha jelenléte távol tartotta az ellenséget!

A szellemek se kísértettek. Addig legalábbis nem, míg Bogáncs hasa ki nem gömbölyödött.

A törzsben sok nőstény egyszerre lett viselős. Ebben nem volt semmi furcsaság: a beköltözés örömnépekor sokan egymásra találtak, napokig meg se unták a hágást. Bogáncs egyre gyakrabban simogatta hasát, várta már, mikor pottyán ki belőle a kicsiny. Keble megduzzadt, erősítő gyökereket rágott, egészséges kicsinye szülessen. A sámán is megáldotta már, könnyen hozza világra.

Délután felé, ahogy melázva üldögélt a barlang előtt, a többi nőstény pletykálgatását hallgatva, mehetnékje támadt. Se konkrét oka, se konkrét célja nem volt, egyszerűen vonzotta a sétálás. Feltápázkodott, és még másik öt nőstény társaságában elindult.

Új barlangjuk egy szorosnál állt. Ritkán mentek a szorosba, gyakran történt arrafelé sziklaomlás. Most mégis arra lépkedett. Minél inkább közeledett, Bogáncson annál nagyobb izgalom vett erőt.

Vonzotta a szoros. Nem is akart, de ha akart volna se tudott volna szabadulni ellenállhatatlan ereje alól. Csak azért nem futott, mert a nehéz terep és állapota nem engedte.

Figyelme beszűkül. Fittyet hányt vadakra, kövekre, Nagyfejúekre, szellemekre. Menni, menni, előre, oda! Oda kell érnie, most! A készletés sürgette, társnőivel még össze is nevetett fene jó kedvében.

Nyirkos hideg borult rájuk a szurdokban. Sziklákon kapaszkodó, karcsú fenyők meredtek figyelmeztető ujjként

az ég felé, patak csacsogott mohos kövű ágyában. Ide nem ért be a meleg időszak heve, megsűrűsödtek az árnyak.

Kanyargós ösvény terelte őket, míg egy nagy szikla előtt meg nem torpantak. Bogáncs szuszogott. Szeme a levegőbe révedt, arcára ferde mosoly ragadt. Szemhéja akkor sem rezdült, amikor az első arcnélküli szellem kilépett a szikla takarásából és megközelítette. Állt, ugyan olyan bárgyú békességgel, mint társnői, és engedelmesen tűrte, elvezessék.

* * *

Enlil lehúzta fejéről sisakját, így kihunytak a vörös ábrák annak plexilapján, hóna alá csapta és diadalmasan belebámult a módosított tudatállapotú nőstény arcába. Még is csak hasznukra válik újítása! Mire nem képes a beléjük ültetett jelkövető funkcióinak kiegészítése! Ha korábban hagyják, tesztelje, semmi szükség nem lett volna hajtóvadászatra. És még ő a kegyetlen!

Enkinek el kellett ismernie, a módszer bevált. Az anyák épen megérkeztek, erőszak alkalmazása nélkül.

Ninlil letakarította az egyedet, Ninki elaltatta. Nem várják meg a szülés természetes beindulását, művileg fogják kiemelni a hibridet.

- Ugye ebben van a fattyúd? - szegezte a kérdést Enlil Enkinek. Amaz, habár a szóhasználaton megbotránkozott, némán bólintott. Szükség volt az összpontosításra, nem pazarolhatta Enlil csipkelődésére. Mellesleg nagyon kíváncsi volt, hogyan fog festeni a két faj ötvözete. Elvégre az utód a félvér gyereke lesz!

A műtét komplikációk nélkül lezajlott. Ninki csillogó szemekkel emelte ki a 213-as kísérleti anyából a kislányt, rutinos vágással metszette el a köldökzsinórt. A kicsi magától felsírt.

Körbeállták. Enki el volt ragadotva. Ninlil, az asszisztens ajkai kicsit elváltak egymástól. Damkina meglepetten méricskélte a kisbabát, Enlil volt az, leghamarabb lerázta magáról az újdonság varázsát:

- Egész jól sikerült. Se állatias arcbrendezés, se kicsi agytérfogat, a bőre sokat világosodott, habár az eridui telepen a napsütés és a későbbi kamaszkor miatt sötétedni fog. A haja fekete, de ez megbocsátható.

- Az első humannan - helyezte Ninki már-már anyai büszkeséggel a csap alá a sivalkodó csecsemőt. Ezt elvégezve lemérte, bebugyolálta, karjába véve visszafordult az ajtóból:

- Innen a tiéd, Ninlil. Zárd össze az anyát, adj neki fájdalomcsillapítókat, és szervezd le, tegyék vissza a törzséhez. Már nincs rá szükségünk.

Enki is iparkodott, követhesse, nagyban kezeit szappanozta. Enlil gúnyosan figyelte a doktornő és Damkina távozását.

- Milyen sietős! Milyen hamar kiesett kegyéből az alanyok legértelmesebbje, a kis 213-as! Te nem sajnálsz? Művileg asszonyodnak mondhatod, Enki.

- Ostobaságokat beszélsz. Nincs jobb dolgod annál, az én véretem szívd?

- Nincs, pláne, ha a költséghatékonyságot tartom szem előtt. Itt ez az állat - mutatott végig az alvó nőstény testén.

- Pazarlás küszködni vele. Egyszerűbb lenne hagyni meghalni, aztán hamuvá égetni a tetemét. Betöltötte a szerepét. Már most egy kihalt faj tagja. Hiszen az egész világra humannanokat akartok, egy nap eltörlitek az összes állatot, nehogy megfertőzzék az új nép génállományát. Kár megmenteni őt, hogy aztán megölhessétek.

Enki ajkai sápadtan vonallá keskenyedtek. Lassan Enlilre emelte tekintetét, fojtott hangon mondta:

- Takarodj a laboromból!

- Ez az én laborom is - eresztette le feléig szemhéját, de mielőtt engedelmeskedett volna, megragadta a fájdalomcsillapítót és belevágta a nőstény karjába kötött infúziós tasakba. - Legyen meg az örömötök, álszent hóhérok. Én legalább nem játszom meg magam!

Nibela

